

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?”

- om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

Av Lisa Myrefelt
Rebecka Shev

Vt-09

Handledare: Olle Frödin

ABSTRACT

Author: Lisa Myrefelt and Rebecka Shev

Title: "But you realise that when people see you and your friends they think "emo"?" – about how media describes a teenage group (translated title)

Supervisor: Olle Frödin

Assessor:

The purpose of this essay was to study how the Swedish newspapers presented a subculture that they called "emo" between January 1, 2007 and March 31, 2009. In particular we studied the attributes that the articles depicted as typical for the subculture (music, appearance and mental health). We also studied the articles' description of the surroundings' reactions to the subculture and the way the articles related how the teenagers in the subculture wanted to define themselves. The essay was based on a CDA (critical discourse analyse) of 33 articles. To analyse the result we used Becker's (2006) theory about outsiders. In the primary information we found five discourses: music, appearance, mental health, harassment and how the teenagers defined themselves. The conclusion was that the articles' starting point was that the subculture had some specific properties (clothes, appearance and mental health) that characterized the group in general. The articles describe the subculture as a group that is exposed to bullying and harassment from their surroundings. In general the articles do not take into consideration the teenagers protests against misconceptions (especially mental health) that the group was associated with.

Key words: subculture, emo, discourse, outsiders, agenda-setting

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

ABSTRACT

1. INLEDNING	1
1.1 Problemformulering	1
1.2 Syfte och frågeställning	2
1.3 Disposition av uppsatsen	2
2. BAKGRUND OCH TIDIGARE FORSKNING	3
2.1 Ett försök till redogörelse av ungdomsgruppen	3
2.2 Subkultur, motkultur och ungdomskultur	5
2.3 Tidigare forskning om medias tolkningsföreträde	6
3. TEORI	9
3.1 Avvikelse	9
4. METOD OCH MATERIAL	11
4.1 Arbetsfördelning	11
4.2 Val av metod	12
4.3 Tillförlitlighet	12
4.4 Förförståelse	12
4.5 Etisk diskussion	13
4.6 Urval	13
4.7 Utgångspunkter för diskursanalysen	14
4.7.1 Vad är en diskurs?	14
4.7.2 Vad och varför diskursanalys?	15
4.7.3 Vad är kritisk diskursanalys?	16
4.7.4 En modell för analys av en artikel	18
5. RESULTAT OCH ANALYS	19
5.1 <i>"Bakom varje trumslag, bakom varje riff ska det ligga känslor"</i> - Om musik	19
5.2 <i>"Hjälp! Ska han börja använda kajal nu också?"</i> - Om utseende	21
5.3 <i>"Emo-kids skär sig, det är så man känner igen dem"</i> - Om psykiskt mående	25
5.4 <i>"Jävla emo"</i> och <i>"Kill the emos"</i> - Om mobbning och trakasserier	28

5.5 ”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” Om självdefinitioner	32
---	-----------

6. SLUTDISKUSSION	35
--------------------------	-----------

6.1 Sammanfattning av resultaten	35
6.1 a) Media och rädslan för det okända	35
6.1 b) Media om omgivningens reaktioner	36
6.1 c) Makten att få definiera sig själv	36
6.2 Avslutande reflektioner	37

LITTERATURFÖRTECKNING

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

1. INLEDNING

1.1 Problemformulering

I vårt vardagliga liv är det svårt att undgå all den information som vi får från olika medier. Att media har ett stort inflytande över samhällsdebatten är nu mera ett allmängiltigt konstaterande. James W. Dearing och Everett M. Rogers (1992) menar att medierna själva kan sätta olika frågor på dagordningen. De kallar detta för *agenda-setting*. De menar också att det ständigt pågår en konkurrens mellan förespråkare för olika fenomen som vill ha uppmärksamhet av media, allmänheten och politikerna. Media spelar en viktig roll i processen då de har makt att välja vilka fenomen som ska lyftas upp och debatteras. Med denna makt följer också möjligheten att välja bort gamla, eller i deras ögon ointressanta, fenomen. Media har alltså många gånger makten att identifiera och kategorisera olika grupper, kategoriseringar som sedan påverkar det sociala livet för dessa grupper och dess omgivning.

Samhällsforskningen har intresserat sig alltmer för mediernas roll i samhället samt av hur journalister beskriver sociala problem. Om detta skriver Helena Blomberg, Christian Kroll, Tommy Lundström och Hans Swärd (2004). De menar att det behövs mer forskning gällande hur media behandlar sociala problem, social politik och socialt arbete. Författarna diskuterar också problemet att både forskare och journalister kan hamna i fällor när det gäller att belysa olika sociala problem. En sådan fälla kan vara att de införlivar fördomar och gör schablonartade beskrivningar av utsatta grupper i samhället.

Agenda-setting ger alltså dagens medier stor makt att vinkla och ge sin beskrivning av olika fenomen – fenomen som många i samhället inte har någon personlig erfarenhet av eller kontakt med. På detta sätt kan olika grupper i samhället bli offer för medias ensidiga bild av dem, en bild som kanske inte alls överensstämmer med hur gruppen definierar sig själva (Dearing & Rogers 1992).

En grupp som har syns av och till i media är gruppen som i tidningarna fått benämningen ”emo”, det handlar då om svartklädda tonåringar med utstickande frisyrier och sminkning och som lyssnar till en viss slags musik (”emomusik”) Rubrikerna som vi som vi kan läsa är bland annat ”Emo: Hånade, slagna och gulliga” (Metro 080611), ”Är ditt barn **emo**?” (Aftonbladet 080821) och ”Sanningen bakom emo” (Sydsvenskan 081227). Vissa av artiklarna indikerar på att de har svaret på våra frågor och ”sanningen” om dessa ungdomar. Dock är det bara medias bild av ”verkligheten” som vi får.

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

Vi vill i denna uppsats titta på hur media målar upp och beskriver den grupp de kallar för ”emo”. Hur konstrueras gruppen ”emo” i svensk press?

Vi utgår från det socialkonstruktivistiska perspektivet, som innebär att alla sociala fenomen är konstruerade. Vår utgångspunkt är alltså att denna ungdomsgrupp inte har några objektiva egenskaper utan är en social konstruktion. Vi kommer att benämna denna ungdomsgrupp med begrepp såsom ”subkultur”, ”ungdomsgrupp” och ”ungdomarna” i vår uppsats, för att i så liten mån som möjligt själva bidra till att reproducera föreställningarna om ”emo”.

1.2 Syfte och frågeställning

Vårt syfte med uppsatsen är att belysa hur svensk dagspress, under perioden 2007-01-01 och 2009-03-31, i tidningsartiklar (publicerade på Internet) gestaltar och framställer den grupp som de benämner som emo.

Våra frågeställningar är följande:

1. Vilka attribut utmålar media som typiska för denna subkultur?
2. Hur gestaltar media de reaktioner som denna subkultur får från omgivningen?
3. Hur förhåller sig media till hur ungdomarna i denna grupp vill definiera sig själva?

När vi i uppsatsen skriver ”media” menar vi, om inget annat nämns, svensk dagspress mellan 2007-01-01 och 2009-03-31. Vi försöker i det yttersta att inte använda begreppet ”emo”, och när vi gör det avser vi alltså den grupp som media kallar för emo. När vi refererar till artiklar, citat och forskning som valt att använda begreppet ”emo” kommer vi också att göra det.

1.3 Disposition av uppsatsen

I avsnittet ”bakgrund och tidigare forskning” kommer vi utifrån Christian Skogholm och Gilak Javaherinasabs rapport *”Jag är inte emo, jag är Emma. Ingen får placera mig i ett fack”* från 2009 att försöka redogöra för hur den socialt konstruerade ungdomsgruppen ”emo” ser ut. Sedan kommer vi att ta upp begreppen subkultur, ungdomskultur och motkultur. Vi avslutar avsnittet med tidigare forskning kring mediernas tolkningsföreträdare gällande olika grupper i samhället.

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

I teoriavsnittet redovisar vi för Beckers (2006) teori om avvikelser, vilket är det teoretiska verktyg som vi kommer att använda oss av för att analysera vår empiri.

I metodavsnittet kommer vi bland annat att diskutera vårt val av metod (kritiskt diskursanalys) och redogöra för begreppet diskurs och för hur vi ska använda metoden i vår studie. Metodens tillförlitlighet och vårt urval är andra delar som tas upp i detta avsnitt.

Resultat och analys har vi valt att strukturera i fem teman/diskurser som vi funnit i vårt material. Dessa är musik, utseende, psykiskt mående, trakasserier/mobbing och självdefinitioner.

I slutet av uppsatsen finner ni avsnittet ”slutdiskussion” där vi presenterar de sammanfattade resultaten och där vi reflekterar över de slutsatser som vi har kommit fram till. Vissa av våra personliga åsikter om uppsatsens resultat och dess innebörd diskuteras också.

2. BAKGRUND OCH TIDIGARE FORSKNING

2.1 Ett försök till redogörelse av ungdomsgruppen

Först och främst ska vi försöka ge en beskrivning av ungdomsgruppen som helhet. Problem uppstår dock direkt – vad ska vi använda för information/fakta när vi ska göra en sådan beskrivning? Vår beskrivning kan ju bidra till den fördömsfulla bild som redan finns av gruppen. Vi står alltså inför ett dilemma. Det är viktigt att komma ihåg att vi inte beskriver relationen mellan ungdomsgruppen och ”verkligheten”, vi beskriver bara hur media framställer och konstruerar denna ungdomsgrupp, som de kallar för emo.

Under vår informationsinsamling har vi bara hittat en rapport som handlar om denna grupp av ungdomar. Rapporten är från 2009 och heter ”*Jag är inte emo, jag är Emma. Ingen får placera mig i ett fack*” och är skriven av Skogholm och Javaherinasab som arbetar i Göteborgs Stads fältgrupp. Deras rapport bygger på kvalitativa intervjuer med arton killar och tolv tjejer som vistas vid ”emotrappan” i Nordstan i Göteborgs city. I den del av rapporten där man skriver om historik och klädstil ges en beskrivning som verkar vara generell. Vi väljer därför att redovisa det som Skogholm och Javaherinasab (2009) tar upp om *emotional hardcore* och *fashioncore*, som är två centrala begrepp inom emokulturen. Det första begreppet står för en speciell form av musik, som härstammar från hardcore- och punkscenen i Washington DC från mitten av 1980-talet. Musiken är influerad av rock men det som skiljer sig från både punk och hardcore är att emotional hardcoretexter inte handlar om politiska budskap utan om känslor vilket också är musikens grundsten. Låtarna i sig har kvar energin

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

och intensiteten från hardcoren men är mer melodiska. Författarna menar att alla slags känslor representeras i musiken och inte bara de negativa. Emomusiken har utvecklats och finns i andra musikgenrer som exempelvis Indieemo, Screamo och Emo violence. Media började inte intressera sig för Emotional hardcore förrän på 1990-talet, då bland annat bandet Sunny Day Real Estate var populära. Bandet Jimmy Eat World och Dashboard Confessional fick också stora framgångar och alla dessa band gjorde emoscenen bredare och mer ”mainstream”. Skogholm och Javaherinasab (2009) menar att emomusiken idag är mer odefinierbar och att den musik som media beskriver som emo inte alls är lik emobanden från förr. Detta har gett reaktioner och vissa emofans motsätter sig utvecklingen och tycker att banden har sålt sin själ för framgång. Begreppet fashioncore handlar om utseende och stil. Det är viktigt att poängtera att klädstilen och musikstilen inte behöver ha något med varandra att göra. En person kan ha musikstilen emo utan att klä sig fashioncore och tvärtom. Fashioncore förknippades inte med emogenren förrän i början 2000-talet. Utmärkande för dagens fashioncore är stuprör jeans från märket ”Cheap Monday”. Tröjorna är oftast randiga i antingen svart/vit eller svart/röd, även tröjor med bandtryck är populära. Nitbälten och tygskor med märket Converse är också förknippat med fashioncore. Håret är något av stilens signum, där varje person försöker ha en unik frisyr. Grunden är dock densamma – svart färgat hår, en stor lång lugg som täcker halva ansiktet och tuperat hår därbak. Variationer finns dock i form av färgglada inslag, längd och form.

Skogholm och Javaherinasab (2009) var överraskade över den jämna könsfördelningen bland ungdomarna vid emotrappan eftersom det, enligt författarna, är killarna som brukar vara i majoriteten i det offentliga rummet. Genomsnittsåldern för de ungdomar som vistas på emotrappan är 16-17 år vilket innebär att de flesta ungdomarna går första året på gymnasiet eller slutet på högstadiet. I denna ålder rör sig ungdomarna, enligt författarna, mer i Göteborgs city eftersom de passerar dessa områden till och från skolan. Av 30 ungdomar bor 17 tillsammans med båda sina föräldrar och majoriteten av föräldrarna har sysselsättning (en sak man fann var att många av föräldrarna jobbar i restaurangbranschen). Endast en hade föräldrar där båda var arbetslösa. Författarna menar att emokulturen ofta är förknippad med medelklassungdomar, men kommer i sin rapport fram till att gruppen som hänger på emotrappan är en relativt blandad grupp med ungdomar från olika bakgrund och sociala situationer. 28 av de 30 ungdomarna skulle inte kalla sig själva för emo, och de resterande två menar att de har varit emo men inte är det längre. Författarnas tankegångar gällande detta är

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

att ordet har fått en negativ klang och att ingen därför vill kalla sig för emo. Ungdomarna har däremot inga problem med att kalla olika saker och symboler för emo, till exempel emotrappan. En annan orsak till att inte vilja kalla sig emo kan vara den starka individualism som finns i gruppen som gör att alla vill vara sig själva och att ingen vill placeras i något fack. Begreppet emo har blivit ett skällsord, och författarna har under arbetets gång observerat hur andra ungdomar går förbi emotrappan och slänger kommentarer såsom ”Där sitter de jävla emoungarna och skär sig.” Författarna menar att emogruppen är en stigmatiserad grupp och för ett resonemang om att jämföra dem med det förakt och den stigmatisering som syntare och hårdrockare utsattes för innan dessa grupper blev socialt accepterade. De menar också på att gruppen går emot det heteronormativa samhället genom exempelvis att killar står och pussar varandra. Författarna diskuterar också om man kan kalla emokulturen för en motkultur eftersom de inte har något politiskt budskap. Slutligen så förklarar författarna att ungdomarna som hänger på emotrappan till stor del gör det för att vissa inte blir accepterade i sina egna områden och för att de lättare hittar människor som delar samma stil och värderingar där. Ungdomarna använder Nordstan som en samlingsplats och det blir ett alternativ till att umgås hemma hos någon.

2.2 Subkultur, motkultur och ungdomskultur

I media beskrivs emo ofta som en subkultur. För att förstå fenomenet har vi därför även tittat på forskning kring ungdomskulturer och subkulturer. Johan Fornäs, Ulf Lindberg och Ove Sernhede (1994) skriver att subkultur är en grupp ungdomar som utmärker sig från ”mainstreamkulturen”. Utmärkande för en subkultur är att deras stil/utseende bekräftar deras medlemskap i den aktuella gruppen. Stilen ger ungdomarna en identitet som också kan överskrida klasstillhörigheten (ibid.). Philip Lalander och Tomas Johansson (2007) skriver att det är ungdomarnas konsumtion av musik, fritid och klädstil som associeras med ungdomskultur. I Ove Sernhedes (2002) ”Alienation is my nation” förklarar han att ungdomskulturens utveckling började efter andra världskriget och att de moderna ungdomskulturerna är ett sätt för ungdomarna att ge kollektiva svar och reaktioner på de levnadsvillkor som finns i samhället. Lalander och Johansson (2007) förklarar att subkulturer ofta associeras till arbetarklassungdomar och tar punkarna på 70-talet som exempel. Punkens androgynitet kopplas samman med den kvinnokamp och kamp mot könsrollerna som var aktuella i samhället. Sernhede (2002) fortsätter med att

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

medelklassungdomar ofta förknippas med motkulturer, exempel på detta är 60-talets hippies i USA. Förr i tiden så var de lättare för föräldrarna att föra över sin kultur på ungdomarna, men dagens ständigt föränderliga samhälle har gjorde detta till en omöjlighet. Idag måste ungdomarna själva ta ansvar för och utveckla sin identitet.

2.3 Tidigare forskning om medias tolkningsföreträde

I detta avsnitt i uppsatsen vill vi belysa medias sätt/makt att beskriva/konstruera grupper. Vi har inte hittat någon forskning som rör precis det ämne som vi ska studera (medias framställning av gruppen emo), däremot har vi hittat forskning kring hur media beskriver miljonprogrammen, fetma, heavy metal-kulturen och hemlösa, och hur denna beskrivning påverkar dessa grupper.

Lars B Ohlsson och Hans Swärd (1994) skriver:

”Massmedier som tidningar, TV, radio, film och video har haft stor betydelse när olika problem diskuterats. (...). Massmedierna vädjar till känslor, retar sinnesintrycken och är knappast sansade eller lidelsefria. Medierna väljer selektivt ut problem som de bedömer som intressanta och dessa problem framställs på ett rafflande och dramatiskt sätt. Genom att chockera läsaren och få honom att skämmas eller bli upprörd medvetandegör pressen individen om lagens gränser och samhällets moralkod. Det är i medierna ungdomsproblemen mejslas fram. Genom språket i medierna och den ständiga upprepningen skapas speciella föreställningar hos läsarna” (Ohlsson & Swärd 1994:199). Man skriver vidare att ”moralisk panik” ofta blir konsekvensen av medias sätt att utmåla ungdomar.

Helena Sandberg (2004) skriver i sin avhandling om hur media genom sitt sätt att rapportera om fetma och övervikt både påverkar allmänhetens syn på de överviktiga och de överviktigas syn på sig själva. Dagspressen fungerar både som informationskälla och påverkansfaktor idag och författaren menar därför att det är viktigt att studera mediernas roll och ansvar gällande deras sätt att presentera samhällsfenomen. ”Genom journalisternas oreflekterade användning av vissa liknelser och uttryck, men också med humor och ironi bekräftas fördomar och stereotypa framställningar” (Sandberg 2004:242).

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

Darrin Hodgetts, Andrea Hodgetts och Alan Radley (2006) har i ”Life in the shadow of the media. Imaging street homelessness in London” forskat kring huruvida medias (Independent television news, ITN under tio år) representationer/bilder av hemlöshet används av de hemlösa själva när de definierar och presenterar sig själva. Man har även tittat på hur dessa mediarepresentationer påverkar de hemlösas förhållande till den övriga lokala befolkningen. De fann i sin forskning att de hemlösa både reproducerar den vanliga mediebilderna som betonar skillnaden mellan de hemlösa och folk som har ett permanent boende, samtidigt som de även betonar aspekter i deras liv som inte tas upp av medierna, men som ingår i deras ”normalitet”. I media beskrevs de hemlösa ofta som sjuka/smittade, passiva, utan röst och beroende av välgörenhet och statligt omhändertagande. Man ställer ”vanligt folk” mot de hemlösa och skapar på så sätt (tänkta) skillnader mellan grupper. På detta sätt får media stor symbolisk och social makt. Författarna skriver dessutom att de hemlösa själva sällan får möjlighet att ge uttryck för sina erfarenheter och upplevelser och på så vis fråntas mycket av möjligheten att själva påverka bilden av de hemlösa. Forskarna menar också att media bevarar och reproducerar allmänna uppfattningar om hemlösa, vilket i sin tur skadar denna redan utsatta grupp. Medias makt att konstruera och reproducera bilder och fördomar får alltså en direkt återverkan på de hemlösa, något som de hemlösa enligt forskarna är väl medvetna om. När dessa människor ska förstå och skapa mening i sin egen tillvaro gör de det således i skuggan av media.

”Heavy metal, identity and social negotiation of a community of practice” av Dave Snell och Darrin Hodgetts (2007). I artikeln vill författarna komma bakom föreställningen om heavy metal som något negativt. Man menar att människor som lyssnar på heavy metal i den allmänna diskursen ofta beskrivs som vilsna, asociala och potentiellt farliga personer som står utanför samhället. Media har rapporterat om de skadliga effekter som kan drabba sårbara individer om de lyssnar på aggressiv heavy metal-musik, och vissa psykologer har pekat på en möjlig koppling mellan heavy metal, drogmissbruk och självmord bland unga. Mycket av forskningen har fokuserat på de negativa effekterna av ungdomars konsumtion av olika slags media (exempelvis heavy metal-musik). Författarna av denna artikel ställer sig dock frågande till detta och menar att media blåser upp dessa problem utan att det egentligen finns någon bevislig koppling. Författarna fokuserar i sin studie bland annat på hur olika hinder/barriärer konstrueras mellan heavy metal-gruppen och resten av samhället. Författarna förklarar att

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

dessa barriärer leder till och återskapar en marginalisering och stigmatisering av heavy metal-fansen, vilket i sin tur kan leda till att heavy metal-fansen drar sig undan offentliga platser och istället samlas på andra ställen/arenor. En sådan plats är den heavy metal-bar som man i artikeln har använt sig av både för observationer och intervjuer. I denna lokal finns en gemenskap, tillhörighet och ett socialt stöd som baseras på den gemensamma uppskattningen av heavy metal-musiken. Baren är en mötesplats, och fungerar som är en viktig del i den kollektiva identitet som byggs upp.

Författarna Urban Ericsson, Irene Molina och Per-Markku Ristilampi fick i uppdrag av Riksantikvarieämbetet och Integrationsverket att skriva en rapport om mediebilden av förorten och dess invånare. Detta resulterade i rapporten ”Miljonprogram och media” – föreställningar om människor och förorter” från 2000. Författarna har gjort diskursanalyser på bilder/foton och artiklar ur dags- och kvällspress från 1960-talet och framåt om Järvafältets fem stadsdelar Rinkeby, Tensta, Husby, Kista och Akalla. I början av områdenas födelse bestod den kritiska rapporteringen främst av att bygget inte var klart och att det var en olämplig miljö att vistas i. När områdena väl stod klara blev det nedsmutsningen och skräpet som stod i fokus i rapporteringen. Vid 70-talets slut handlade tidningsinslagen om kriminalitet och andra sociala problem som drogmissbruk och alkoholism. Författarna menar att det är nu som områdena klassas som ”problemområden”. Det var inte förrän på 80-talet som farhågorna om att områdena skulle förvandlas till ”getton” kom och media målade då upp bilden av invandrarna som offer för en misslyckad bostadspolitik i miljonprogramsförorterna. Idag rapporterar media om områdenas exotiska människor, om färger, musik och mat från hela världen. Men de rapporterar också om det man benämner som ”förortens problem” såsom kriminalitet, våld, ungdomsgäng, kulturbundenhet, omoderna traditioner, kvinnoförtryck, bidragsberoende, kulturinkompetens, sexualiserat våld, etc. Dessa begrepp är delar av senare diskurser om den invandrartäta förorten. Rapportens syfte har alltså varit att med hjälp av en mediastudie analysera hur negativa bilder och föreställningar om förorten och dess invånare skapas, upprepas och bekräftas. På grund av de negativa föreställningar om förorterna som målas ut i medierna blir det enligt författarna bland annat omöjligt för målsättningen för storstadssatsningens att uppfyllas, en målsättning som innebär är att göra alla stadens områden till attraktiva boendemiljöer. Författarna menar även att de negativa föreställningarna om förorten kan ses som en motor eller bidragande orsak till segregationsprocesserna i

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

storstäderna. De vill med studien skapa en större medvetenhet och ge läsaren en insikt om vad föreställningarna om miljonprogrammet innebär.

Vi kommer i det nästföljande stycke beskriva de teorier med vilka vi analyserar vårt empiriska material

3. TEORI

För en forskare används teorin för att han/hon ska kunna förklara sitt material. När teorins betydelse förklaras brukar vissa använda liknelsen att teorin är forskarens ”glasögon” då han/hon analyserar sitt material. Vi har valt att utgå ifrån Howard S Beckers (2006) avvikelsemodell när vi analyserar hur media målar upp bilden av ungdomarna som en avvikande grupp.

3.1 Avvikelse

Becker (2006) skriver att det finns en mängd olika regler och sociala normer i samhället, regler och normer som är socialt konstruerade och som oftast blir tydliga först då någon bryter mot dem. På detta sätt kan det bli tydligt om en person är utanförstående det specifika sociala sammanhanget (inte känner till se sociala koderna). En person som är *utanförstående* kan enligt Becker (2006) således förklaras som en människa som bryter någon av dessa regler. Samtidigt tillhör troligtvis personen ett annat socialt sammanhang (där det råder andra sociala normer och regler som han följer).

Becker (2006) skriver att *avvikelse* är en subjektiv bedömning från omgivningen och samhället. För att en avvikande handling ska vara just avvikande så spelar flera faktorer in. Om en handling är att ses som avvikande beror på hur andra reagerar på den. En annan faktor är vem som begår den avvikande handlingen. Becker (2006) tar upp bland annat problematiken med att medelklassungdomar som begår brott har mindre sannolikhet att bli tagna till polisförhör än arbetarklassungdomar. En annan faktor är vem som lider skada av den avvikande handlingen. Enligt socialkonstruktivismen (Berger & Luckmann, 1998) är en handling eller person alltså aldrig avvikande ”i sig”, utan bara i förhållande till de socialt och kulturellt konstruerade och överenskomna normerna som finns för vårt handlande. Becker (2006) menar att när en person har begått en avvikande handling så finns dock risken att

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

personen etiketteras som avvikare. Man ska komma ihåg att avvikaren kan uppleva det som att han har blivit påtvingad regler och normer som han själv inte godkänner eller varit med om att stifta. Exempel på detta är att många viktiga regler för ungdomar görs av vuxna och att olikheter i ålder, kön, etnicitet och klass har att göra med de maktförhållanden som finns i samhället. På detta sätt får vissa grupper i samhället makten att definiera och skapa regler för andra grupper.

En *avvikelsekarriär* är en process då en människa utvecklar ett, i förhållande till omgivningens reaktioner, avvikande beteendemönster. Personen bryter då mot en regel (antingen en social norm eller en samhällelig regel). Det avgörande steget är inte det första eftersom det händer att vissa personer gör en normbrytande handling endast en gång. Det avgörande är stegen i processen när personen bygger upp ett stabilt avvikande beteendemönster och när omgivningen upptäcker att personen i fråga har ett avvikande beteende. Att bli upptäckt och identifierad som avvikare leder ofta till att personen upplever en drastisk förändring av sin offentliga identitet och sin egen självbild. När en avvikare blivit utpekad på detta sätt blir det lätt en självuppfyllande profetia – avvikaren betar sig på det sätt som allmänheten tror att han ska göra, han uppfyller förväntningarna som andra och han själv har på sig. Slutsteget i avvikelsekarriären är när personen tar steget att ingå i en subkultur som är organiserad runt en gemensam specifik avvikande verksamhet. Det är detta medlemskap som befäster och bekräftar avvikaridentiteten och ger personen en gemenskap och en känsla av att alla i gruppen delar ett gemensamt öde.

I vår uppsats kommer vi att ta hjälp av Beckers teori för att förstå hur media bidrar till att stämpla den aktuella subkulturen som en avvikande ungdomsgrupp. Används begrepp och beskrivningar som skapar särskilda reaktioner? Hur beskrivs ungdomsgruppen i förhållande till ”det normala”? Med kunskap om hur man skapar en avvikaridentitet tittar vi på hur media använder sina texter för att utmåla gruppen som avvikande. Vad använder man för egenskaper hos gruppen för att visa på det avvikande? Vilka normer bryter gruppen mot? Vad använder man för ord/adjektiv när man beskriver denna grupp? Vidare tittar vi med hjälp av kritisk diskursanalys på hur dessa beskrivningar av gruppen reproduceras i artiklarna.

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

Avsnittet härnäst är ”metod och material” och här redogör vi för vårt tillvägagångssätt i denna uppsats.

4. METOD OCH MATERIAL

Sohlberg (2006) tar upp att det finns olika strategier för teoribilning, bland annat induktiv och deduktiv. May (2001) menar att induktiv strategi innebär att som forskare först samlar in information (data) och sedan försöker utveckla teoretiska påståenden om det sociala livet utifrån dessa data. Den induktiva strategins styrka är enligt Sohlberg (2006) att den har en öppenhet för att uppmärksamma det oväntade. Svagheten med denna strategi är att resultatet av tolkningen av data kan sakna allmän mening och relevans i större sammanhang, att den gäller bara för stunden och i det enskilda fallet. Den deduktiva strategin går ut på att använda teori och att med hjälp av teorins begrepp få förståelse för en viss infallsvinkel av verkligheten (ibid.). May (2001) menar att forskarens mål med den deduktiva strategin är att pröva eller bevisa en hypotes genom att samla in empiriska belägg.

Vårt syfte är att undersöka, beskriva och analysera hur media gestaltar gruppen emo. Vi kommer alltså att utgå från den induktiva strategin genom att vi först samlar in vårt material, för att sedan se vilka mönster vi kan utläsa. Det är inte förrän då som vi säkert kan veta vilken teori som passar till det fenomen som vi vill belysa.

4.1 Arbetsfördelning

Vår arbetsfördelning har sett ut som så att vi har delat upp böcker om tidigare forskning, diskursanalys, teori och subkulturer och skrivit olika delar av avsnitten. Sedan har vi tillsammans skrivit ihop delarna för att korrigera vårt språk och för att vi båda skulle var lika insatta i de olika avsnitten. Detta har resulterat i att vi båda har haft del i skapandet av samtliga texter i uppsatsen. Gällande kodningen av artikelmaterial så läste Rebecka artiklarna och kodade efter vissa teman. Efter den första kodningen så kodade Lisa upp samma tidningsartiklar ytterligare en gång för att vi skulle kunna komplettera varandra, och för att vi båda skulle vara insatta i artiklarnas innehåll. Denna kodning utgjorde sedan grunden för presentationen av våra resultat, ett avsnitt som vi skrev växelvis. Analysen och slutdiskussionen har föregåtts av gemensamma diskussioner där vi sedan tillsammans sammanfattat och skrivit ner våra tankar.

4.2 Val av metod

I vår uppsats kommer vi att göra en diskursanalys där vi tittar på tidningars artiklar om gruppen de kallar emo, detta har vi gjort för att vi varit särskilt intresserade av mediernas del i att skapa våra föreställningar och fördomar. Medias makt att definiera och beskriva verkligheten och vilka konsekvenser detta får för de ”definierade” grupperna har varit genomgående i vår uppsats. För att kunna analysera detta fenomen har vi valt att göra en diskursanalys, där man studerar textens innehåll och förhållande till rådande samhälleliga normer och föreställningar.

4.3 Tillförlitlighet

Även om man kan få för sig att läsa tidningsartiklar kan göras relativt förutsättningslöst så kommer vi självklart inte att kunna läsa artiklarna med objektiva ögon. Alla intryck vi får tolkar vi och det är genom vår tolkning som de får en mening. Vad vi ser, uppmärksammar och fokuserar på är alltså högst beroende av våra subjektiva värderingar, tankar, erfarenheter, fördomar etc. (Gilje & Grimen 1993). May (2001) skriver att det finns en risk med att inte ständigt ha en öppen och granskade diskussion om de ”bakgrundantaganden” som forskningsresultat och vetenskapliga analyser vilar på. Har vi inte det så kan det resultera i att forskningen bara blir en spegling av samhällets fördomar i allmänhet.

Vi har valt att använda oss av metoden ”kritisk diskursanalys” när vi skall analysera vårt material. Det innebär att det vi koncentrerar oss på är om, och på vilket sätt, artiklarna skapar och upprätthåller de allmänna föreställningarna/diskurserna som finns om denna ungdomsgrupp. Det negativa med detta är att det självklart finns en mängd andra ingångspunkter och perspektiv som man kunde ha använt för att titta på materialet, och dessa går vi miste om. Vi kommer att leta efter speciella saker i empirin och detta kommer att påverka våra resultat, något som vi måste vara medvetna om.

4.4 Förförståelse

Förförståelse är nödvändigt för att vi ska kunna förstå och ta till oss något, utan förförståelse skulle vi stå som blanka blad utan en aning om vad vi skulle titta efter. Vi måste ha ett hum om vad vi ska leta efter, annars vore vårt beteende riktningsslöst. Språket skapar en förståelse för vissa fenomen, medan det utelämnar andra (Gilje & Grimen 2007; Bergström & Boréus 2005).

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

Den förförståelse som vi har av hur media framställer sin information är att de oftast är ganska ensidiga i sin rapportering. Många tidningsrubriker man ser på löpsedlarna är nästan identiska och innehållet liknar varandra i hög grad. Journalisternas press att vara först med ”scoopet” kan vara en förklaring till detta. Vår tilltro till informationen i tidningar såsom Aftonbladet och Expressen är relativt låg, särskilt då man får höra att de ibland saknar grund för sina påståenden. Allmänt så tänker vi oss att media utmålar grupper och fenomen på ett relativt kategoriskt sätt, något som också kan påverka allmänhetens syn på saken.

4.5 Etisk diskussion

Eftersom vi har valt att analysera tidningsartiklar från Internet som redan ska ha granskats av en ansvarig utgivare och som redan är offentliga handlingar så har vi inte något ”informationskrav” (Katarina Jacobsson, Anna Meeuwisse, Arne Kristiansen och Lars Harrysson 2008). Vi behöver inte heller något samtycke från de tidningar där vi tar artiklarna ifrån.

Det kan dock vara problematiskt att studera en redan definierad grupp, då risken finns att man ytterligare stigmatiserar, utpekar och marginaliserar gruppen. För att minska denna risk har vi valt att benämna gruppen som subkultur, ungdomsgrupp, gruppen etc. och använder bara begreppet ”emo” när vi citerar vår empiri, eller hänvisar till den grupp som media kallar ”emo”. För att inte peka ut några enskilda personer har vi valt att ge anonymitet till de privata personer som uttalar sig i artiklarna. Motiveringen till detta är att den information som personerna har lämnat ut kan vara känslig och även om de har godkänt sitt deltagande så är det onödigt att exponera dessa personer ytterligare i vår uppsats. Vi kan dock inte garantera denna anonymitet eftersom vem som helst kan söka efter artikeln och där hitta de personuppgifter som tidningen har publicerat om personen i fråga. Tidningarnas namn är dock relevant för uppsatsen och eftersom artiklarna redan har granskats och är offentliga ser vi inga problem med att publicera tidningarnas namn. I referenslistan står även artikelförfattarnas namn att läsa (ibid.).

4.6 Urval

Vi har tittat på vad Sveriges samtliga dagstidningar (www.tidningsarsverige.com) under perioden 2007-01-01 till 2009-03-31 har skrivit om subkulturen. Vi tyckte att de 35 artiklar som vi fann var tillräckligt uttömmande, så vi nöjde oss med dessa. Vi har använt sökordet

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

”emo” på tidningarnas egna databaser på Internet, och kompletterat detta med sökningar på mediearkivet (<https://web.retriever-info.com/services/archive.html>). Vi har även använt sökordet ”emo” på sökmotorn Google (www.google.se).

Vi har sökt efter tidigare forskning på databaser såsom Libris, Elin@lund, Lovisa och [Cambridge Scientific Abstracts \(CSA\)](#) och där använt oss av sökbegrepp såsom ”subculture+media”, subculture, subkultur, media, kultur, ungdomskultur och emo.

4.7 Utgångspunkter för diskursanalysen

Marianne Winther Jörgensen och Louise Phillips (2000) skriver att begreppet diskurs är ett relativt ungt begrepp, men att det under de senaste 10 åren växt sig starkt inom forskarvärlden. En diskurs kan beskrivas som ett visst sätt att se världen. Inom en diskurs finns ett antal antaganden om sakers beskaffenhet som vi mer eller mindre tar för givna. Vi ifrågasätter sällan den rådande diskursen, utan betraktar dess sätt att se på världen som det rätta och sanna (ibid.).

Det finns tre olika diskursanalytiska angreppssätt, dessa är diskursteori, kritisk diskursanalys och diskurspsykologi. Dessa tre angreppssätt utgår från socialkonstruktivismen, vilket bland annat innebär att man ser ”verkligheten” som socialt konstruerad. Det finns alltså ingen sann verklighet bakom våra socialt och kulturellt konstruerade sätt att betrakta världen. Världen och verkligheten existerar inte oberoende av oss, tvärtom existerar den och blir meningsfull genom att vi betraktar den. Foucault, som är stor inom diskursanalysen, menar att det leder till att vi aldrig kan få kunskap om verkligheten ”i sig”. Det vi kommer att möta är istället olika diskursers sätt att definiera, konstruera och upprätthålla verkligheten. Det intressanta blir då att analysera hur en specifik diskurs beskriver verkligheten. Hur använder man språket? Vad använder man för kategoriseringar? Vad ses som normalt/onormalt, accepterat/icke accepterat, vilka är ”vi” och vilka är ”dom”? etc. (ibid.).

4.7.1 Vad är en diskurs?

”En vanlig inledande definition på begreppet diskurs är att det är ett bestämt sätt att tala om och förstå världen. Betoningen ligger på ”ett *bestämt* sätt”. Det finns alltså ramar för vilka presentationer som kan göras för att dessa ska bli betraktade som sanna, korrekta, rimliga eller vackra” (Börjesson & Palmblad, 2007:13).

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

Mats Börjesson och Eva Palmblad (2007) skriver att verkligheten alltid blir framställd och skildrad utifrån ett perspektiv, samtidigt som andra möjliga skildringar får ge vika. Någon objektiv verklighet bakom vår historia eller våra beskrivningar finns alltså inte. Allt är perspektivbundet. Olika diskurser kan kämpa om att få definitionsmakten om olika fenomen/verkligheten.

4.7.2 Vad och varför diskursanalys?

Att söka trovärdigheten bakom ett uttalande är i sig inte intressant när man gör en diskursanalys. Det man fokuserar på är istället det faktum att exempelvis en vetenskaplig text eller en tidningsartikel vill säga något om ”verkligheten”. Det finns därför inget bra eller dåligt material vid en diskursanalys – att analysera tidningsartiklar är lika givande som att studera en avhandling. Det forskaren vill uppmärksamma och ifrågasätta är förgivettagna sanningar och uppfattningar om verkligheten. Man vill syna och ifrågasätta det som tas för givet. För som vi vet kan vi aldrig få någon objektiv information eller ”sanna fakta” om den sociala världen, alla sådana uttalande är perspektivbundna och relativa (Börjesson & Palmblad 2007).

För att hitta det som är intressant i ett material kan forskaren utgå från vissa teman är han/hon tittar på materialet. Man måste vara medveten om att man själv gör kategoriseringar och tematiseringar när man väljer att beskriva en viss diskurs, exempelvis diskursen om det media kallar för ”emo”. Att man väljer att betrakta något ur en diskurs innebär samtidigt att man utesluter andra möjliga tolkningar och diskursiva mönster. Forskaren är alltså inte neutral, och kommer således inte att beskriva verkligheten eller sanningen. Forskningen bedrivs alltid i ett kulturellt och historiskt sammanhang, och är en del i skapandet av diskurser kring det man studerar. En forskares uppgift kan istället bli att ge en alternativ tolkning/bild av världen (ibid.).

När vi använder språket i tal och skrift både definierar och begränsar vi hur verkligheten kan uppfattas. Företeelser eller fenomen som vi inte har något begrepp/uttryck för har vi svårt att förstå och identifiera. Därför måste vi klassificera individer och grupper. I vår uppsats ska vi alltså titta på en grupp som i media kallas ”emo”.

Vi vill helt enkelt undersöka hur tidningsmedia beskriver/utmålar denna grupp av ungdomar.

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

4.7.3 Vad är kritisk diskursanalys?

Göran Bergström och Karin Boréus (2005) skriver att kritisk diskursanalys (som förkortas CDA) inte är politiskt neutral utan ser sig själv som politiskt engagerad i social förändring. CDA används som redskap för att göra maktförhållanden både i kommunikationsprocesserna och i samhället mer synliga och jämlika. Med hjälp av den kritiska diskursanalysen kan vi kartlägga de diskurser som upprätthåller den sociala världen, och således också de sociala relationerna/maktförhållandena. CDA:s främsta syfte blir då att granska de diskurser och sociala strukturer som finns, samt de relationer som råder däremellan (ibid.).

En av CDA:s företrädare är Fairclough. Han har konstruerat en tredimensionell modell som kan användas när en diskurs ska analyseras. Denna tredimensionella modell består av tre olika delar, där den första är *den lingvistiska delen*. I denna del undersöks texten och dess grammatiska struktur och egenskaper. Den andra delen är *den diskursiva praktiken* som innefattar den process som en text genomgår när den produceras, distribueras och slutligen konsumeras (ibid.). Winther Jörgensen och Phillips (2000) beskriver den diskursiva praktiken på följande sätt:

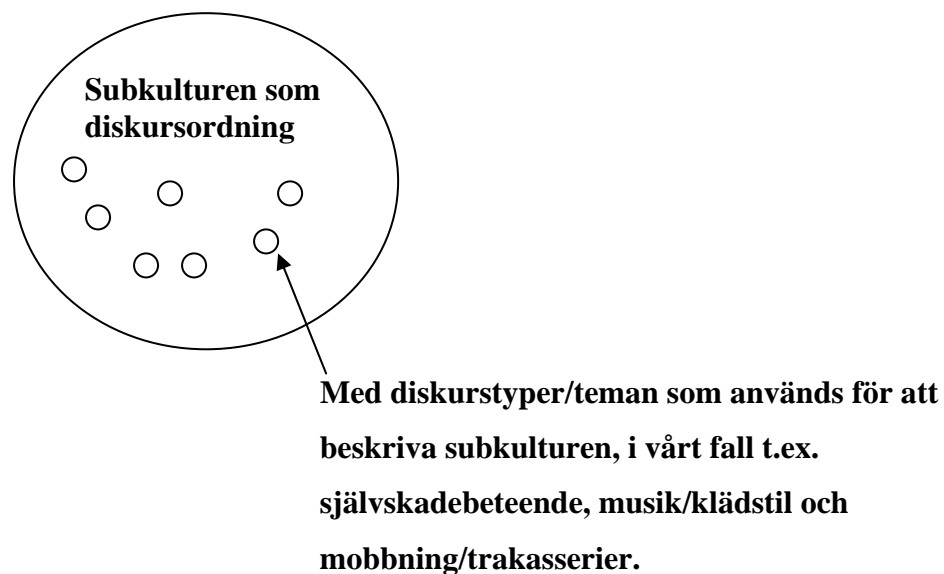
”Analysen av diskursiv praktik koncentrerar sig på hur textförfattare bygger på redan existerande diskurser och genrer för att skapa en text, och på hur textmottagare också använder förhandenvarande diskurser och genrer i konsumtion och tolkning av texten” (Winther Jörgensen & Phillips 2000:75).

Bergström och Boréus (2005) skriver vidare att den sista och tredje delen av modellen är *den sociala praktiken*. När vi analyserar den sociala praktiken gör vi det med syfte att bli klara över hur olika diskurser påverkar och påverkas av andra diskurser i samma omgivning. Den sociala praktiken används också för att studera makt och ideologi i relationen mellan diskurserna (ibid.). Vi tänker oss att den sociala praktiken kan liknas vid den samhällliga ordningen och de i samhället gällande strukturerna, normerna och antagandena. Den sociala praktiken består alltså av en mängd olika diskurser.

CDA har inte någon färdig mall över hur den sociala praktikens analys ska gå till. Detta kan bidra till mer kreativa lösningar och analysen i sig kan liknas vid en makrosociologisk analys (ibid.).

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

Winther Jörgensen och Phillips (2000) skriver att det finns två dimensioner som står i fokus när en analys av en diskurs ska göras. Dessa två dimensioner är ”den kommunikativa händelsen” och ”diskursordningen”. Begreppet ”den kommunikativa händelsen” innebär att språket används för att kommunicera eller förmedla ett budskap. Ett exempel på detta är tidningsartiklar. ”Diskursordning” är ett analysredskap när den sociala praktiken studeras.

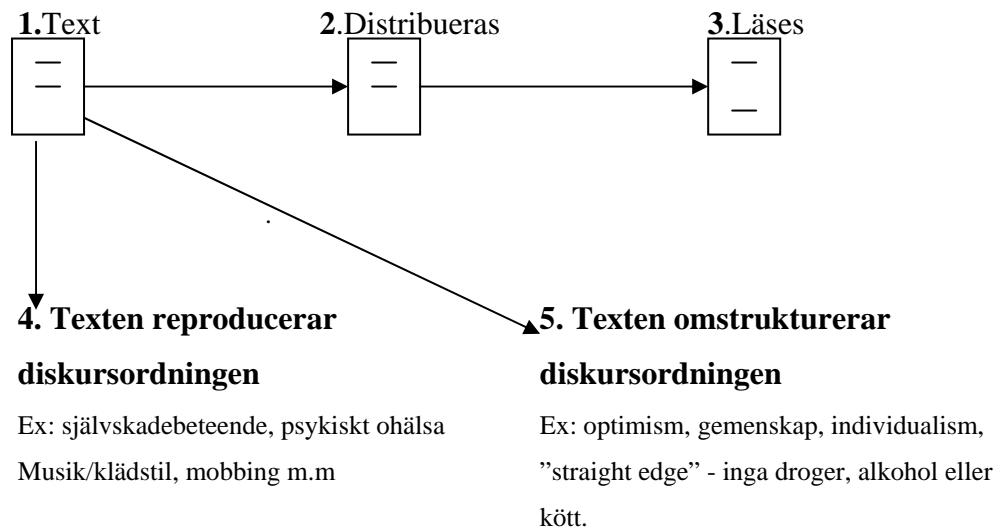
Figur 1. Vår illustration av en diskursordning med teman.

Fairclough menar att de tre dimensioner som modellen består av kan analyseras var för sig (Winther Jörgensen & Phillips 2000). Vi har valt att främst fokusera på den sociala praktiken när vi ska analysera vårt tidningsmaterial. Vi vill studera artikelns makt att definiera fenomenet de kallar ”emo” och hur det kommer till uttryck i de olika artiklarna.

Det vi ska göra är alltså att identifiera och ifrågasätta/analysera de diskurser/förhållningssätt som artikelförfattaren utgår ifrån, till exempel om psykisk ohälsa, musik/klädstil och mobbing.

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

4.7.4 En modell för analys av artiklar:

Figur 2. Här skisserar vi vårt tillvägagångssätt för att analysera vårt material.

Förklaring till modellen:

1. En journalist skriver/producerar en artikel om det hon/han kallar emo, detta är en språkhandling (en kommunikativ händelse). Diskurser och genrer kommer till uttryck i texten då författaren utgår från saker vi tar för sant eller för givet om ”emo” (färdiga ”emo-diskurser/antaganden”).
2. Texten publiceras/distribueras, i detta sammanhang i en dagstidning
3. Texten läses och tolkas/konsumeras utifrån färdiga diskurser och antaganden kring ”emo”. Punkt 1-3 ingår i det Fairclough kallar för ”den diskursiva praktiken”, som vi beskrivit ovan är den process som en text genomgår när den produceras, distribueras och slutligen konsumeras. Beroende på hur artikeln är skriven kan författaren antingen reproducera eller omstrukturera den rådande diskursordningen. Hur artikeln förhåller sig till rådande diskurser är den tredje delen i Faircloughs tredimensionella modell – ”den sociala praktiken”. Författaren kan alltså antingen:
4. Reproducera diskursordningen genom att beskriva ”emo” i enlighet med rådande diskurser.
5. Eller kan artikelförfattaren välja att omstrukturera eller ifrågasätta diskursordningen genom att välja andra begrepp än de vanliga för att beskriva gruppen.

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

Winther Jörgensen och Phillips (2000) uttrycker det så här: ”Reproducerar den diskursiva praktiken diskursordningen – och bidrar därmed till att upprätthålla status quo i den bredare sociala praktiken? Eller transformeras diskursordningen så att det skapas social förändring? Vilka är den diskursiva praktikens ideologiska, politiska, och sociala konsekvenser? Förstärker och döljer den diskursiva praktiken vissa ojämlika maktförhållanden i samhället eller sätter den maktpositionerna i fråga genom att framställa verkligheten och de sociala relationerna på ett nytt sätt? Sådana konklusioner gör forskningsprojektet politiskt och kritiskt” (Winther Jörgensen & Phillips 2000:90).

I nästkommande avsnitt redovisar vi våra resultat och vår analys, med hjälp av den kritiska diskursanalysen och Beckers teori om avvikelser.

5. RESULTAT OCH ANALYS

De teman/diskurser vi har funnit angående ungdomsgruppen i artiklarna är musik, utseende, psykiskt mående, mobbing/trakasserier och självdefinitioner. När man läser citaten kan man med fördel jämföra dem med artikelns rubrik. Vad säger ungdomarna egentligen och hur bra stämmer det överens med rubriken? Vi kan bara spekulera i hur de intervjuade reagerade på den slutliga publicerade artikeln. Detta påminner oss återigen om att det är journalisten som väljer vad som skrivs. Det som inte skrivs för vi aldrig veta någonting om.

5.1 ”Bakom varje trumslag, bakom varje riff ska det ligga känslor” - Om musik

Något som de flesta verkar vara överens om är att subkulturen från början bara var en musikstil och att musiken är det centrala, även om utseendet och klädstilen också spelar en viktig roll. Band som ofta förekommer i artiklarna som ”emoband” är Rites Of Spring, Sunny Day Real Estate, Jimmy Eat World, Fall Out Boy, Funeral For a Friend, Tokio Hotel, Panic at the disco och My Chemical Romance (MCR). Vad som är att se som ”riktig” emo råder det dock delade meningar om:

”Den emotional hardcore som spelas på MTV och radio är inte samma musik som den ursprungliga genren. Band som en gång var bra och gjorde sin egen grej, förvandlas till menlös rock när de blir kända. Att vara okänd, ovanlig och ”independent” är en del av grejen med emotional hardcore, menar X. Han tycker det är tråkigt att folk tror att det är band som Tokio Hotel och My Chemical Romance som uppfattas som emo” (*”Alexander är stolt över att vara emo”* i Dalarnas Tidningar 080407).

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

I en artikel kommer journalisten med följande påstående:

”Ni lyssnar på band som Tokio Hotel, My Chemical Romance och Fall Out Boy och campar utanför konserterna timmar i förväg. – Nej, vi hatar sådana band, säger X. Det är sådant som fjortisarna lyssnar på. Vi lyssnar på mer metalinspirerade band. – Det är de små emosarna som campar, när vi skulle se japanska Miyavi i Stockholm var det folk som hade varit där två dygn i förväg, säger X. J-rockbanden har mer extrema fans som lär sig tio ord på japanska och sedan säger de inget annat till varandra” (*”Sanningen bakom emo”* i Sydsvenskan 081227).

”I nian började jag lyssna på Jimmy eat world och Boys like girls. Som emo tänker man mycket på texten. Emo fyller de behov man har i tonården. På scen tillägnar My chemical romance sina låtar till de som känner sig utstötta. Våga tro på er själva är budskapet” (*”Är ditt barn emo?”* i Aftonbladet 080821).

X som var dagens debattör i Aftonbladet 070919 skriver i sin artikel *”Sluta håna emo”* att

”meningen med musiken är att den ska vara emotionell och ha känslor. Bakom varje trumslag, bakom varje riff ska det ligga känslor, som inte nödvändigtvis måste vara negativa. Sången kan vara skrikande, ibland viskande, men alltid oerhört emotionell. Skriken är inte ilska, utan innerliga och desperata. Trummandet är det mest betydelsefulla inom emo-musiken”.

MCRs sångare Gerard Way gav motiveringen till deras bands existens:

” Med MCR skapade jag ett band som jag saknade när jag gick i high school, undermedvetet var jag nog ute efter att fylla det där hålet. De flesta band som formade mig höll på att lägga av. Jag kunde inte gå och kolla Misfits eller Black flag, det var för sent” (*”Tar ansvar med musikalisk terapi till fansen”* i Sydsvenskan 070410).

När artikelförfattarna själva uttrycker sina åsikter om musiken kan det låta så här:

”Deras textrader om hur det är att leva med brustet hjärta och att vara missförstådd har letat sig rakt in i ledsna ungdomshjärtan, vars innehavare relaterar banden till begreppet emo” (*”Emo – vad är det?”* i Kristiansbladet 070411).

En artikelförfattare försöker vara lite fyndig över bandet Panic at the discos fans med citatet:

”Panic at the disco är programmerade med en kod som man måste vara under 19 för att dechiffrera.” (*”Emostämpeln rör upp känslor”* i Svenska Dagbladet 080226)

”- Tre eller fyra låtar är typiskt Jimmy Eat World med kantiga, rakknivsvassa gitarrer.” (*”Jimmy Eat World skapade subkultur”* i SvD 080205).

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

Artikelförfattaren använder sig av ett fyndigt och kreativt språk och vill underhålla oss läsare. Risken blir att när artikelförfattaren använder ord som ”rakknivsvassa” associerar vi det med självskadebeteende och kopplar ihop det med de fans som lyssnar på den här musiken.

Vi tycker även att vi kan uttyda en tendens till en statusordning inom subkulturen, där vissa band ses som mer sofistikerade och ”underground”, och där de som lyssnar på mer kommersiella band har en lägre status.

5.2 ”Hjälp! Ska han börja använda kajal nu också?” - Om utseende

I temat utseende finns det en slående likhet mellan hur artikelförfattarna och de intervjuade ungdomarna beskriver ”emolooken”. Beskrivningarna är detaljrika och ingående och handlar om allt från vilket märke det ska vara på jeansen till den obligatoriska kajalen runt ögonen som gäller både för killar och tjejer. Vissa av författarna och de intervjuade menar att emo inte har någon egen klädstil, klädstilen benämns då som fashioncore. Att lyssna på emo-musik och ha fashioncore-kläder hör dock ofta ihop. En intervjuad tjej säger att ”man kan vara emo även om man bara lyssnar på musiken och inte har kläderna, men man kan inte bara ha kläderna och vara ointresserad av musiken, då skulle man inte höra hemma” (*”Sanningen bakom emo”* i Sydsvenskan 081227).

”Fashioncore är, som namnet också antyder, en fråga om kläder och ingenting annat. Uttrycket uppstod som ett skällsord för folk som bara tog till sig attributen – och inte det ideologiska djurrätt- och straightedgepaket som också hör till inom hardcore- och emoscenen” (*”Fast för fashioncore”* i SvD 070413).

De två tjejer som intervjuas i artikeln vill dock egentligen inte kalla sig för fashioncore, men säger att de gör det för att ”det är så jobbigt att förklara annars”.

Oavsett om man väljer att benämna stilen för fashioncore eller något annat så är den utmärkande färgen svart och de utmärkande kläderna svarta stuprörsjeans (med märket Cheap Monday), randiga smala tröjor/linnen (i svart, vitt eller rött), T-shirts med bandtryck, korta kjolar med trasiga strumpbyxor, converseskor, VAN-skor, nitbälte (ett eller flera), pins, piercing och smycken. Det är också okej med mer färgglada kläder. Affären Shock är en populär klädesbutik bland emoundomarna. Håret är också en viktig detalj. Det är färgat svart, ibland med färgglada inslag, med en stor sned lugg som gärna täcker ögonen och spretigt uppklippt hår baktill. Denna beskrivning av hur ungdomarna ser ut är inte

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

uttömmande eller oproblematiske. Inom gruppen pågår en diskussion om vad som är vad gällande både kläder och musik. Vi kan dra slutsatsen att det finns ganska tydliga normer för utseendet, dock är dessa koder ganska breda (t.ex. randiga t-shirts, stuprörsjeans) och kan innefatta många.

Flera av de intervjuade ungdomarna berättar att de ofta får reaktioner och uppmärksamhet, bland annat på grund av sitt utseende.

”En mamma som gick förbi mig sa till sitt barn ”bli inte sån” och drog undan ungen. Ungen nickade och såg rädd ut, som om vi skulle bita den, säger X” (*”Moa gör revolt med utseendet: ”Jag vill sticka ut och reta folk”* i Pressens mediaservice 070921).

Fornäs, Lindberg och Sernhede (1994) skriver att man inom en subkultur kan visa tillhörighet bland annat med hjälp av utseendet. Media utmålar gruppen med hjälp av ”faktarutor” och liknande där en specifik klädkod beskrivs. Denna beskrivning liknar i stort de ungdomarna själva ger av sitt utseende.

I *”Vad signalerar kläderna?”* i Hälsinglands dagblad 090206 skriver artikelförfattaren ”Säg mig vad du har på dig och jag ska säga dig vem du är”. Vidare i artikeln kan vi läsa ”För dem som tillhör en subkultur är det ofta viktigt att visa sin grupp tillhörighet med kläderna. Emo-ungarna hade inte varit samma utan sina svarta luggar och nitbälten.”

Klädstilen är avvikande i relation till normal klädsel. Att vuxenvärlden inte riktigt vet vad subkulturen innebär kan illustreras genom följande citat:

”När stoff ställde frågan ”hur ser du på Emostilen” till vuxna på stan, blev det olika reaktioner, allt från att det var satanism till att de inte visste vad det var”(Varbergsposten, 090204 *”Emo, goth eller punk”*).

Andra vuxnas reaktioner på ungdomarnas utseende har uttrycks i artikeln *”Hjälp- mitt barn är ”emo!”* i Helahälsingland 081126 där artikelförfattaren har redovisat citat ur i en tidning, en Internetsida och en blogg:

”Ur tidningen Mama 7/12 2007: Min fina, söta och intelligenta 15-åriga dotter sminkar sig som ett ”emo”. Vi har inte förbjudit henne att färga håret, hon måste pröva sig fram. Jag känner mig ledsen och orolig. Hon ser så tuff ut. Jag känner inte igen henne. Och så oroar jag mig för hur hon uppfattas av andra, att hon ska hamna i bråk. Piercing har jag sagt blankt nej till.”

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

”Familjeliv.se den 10/11 2007: Vad i hela världen är en ”emo”? Min son vill färga håret svart, inte bara svart utan KORPSVART, med en speciell halv lugg och köpa ett nitbälte. Hjälp! Ska han börja använda kajal nu också? Min lilla 14-åring. Nånn mer som har ett ”emo”-barn?”

”Ur en mamma-blogg på nätet, Mammans.zoomin.se den 7/12 2007: Sonen kom hem från skolan och sa ”kalle i min klass- han är ”emo” nu”....jaha och vad är ”emo” då? undrar jag. Det är ”såna som klär sig i svart, lyssnar i svart, lyssnar på deppig musik, skär sig och försöker ta livet av sig och tycker att allt ät tråkigt”. Hallå! ”Emo”... jag kan bara tänka var är föräldrarna till de barnen?”

I dessa citat uttrycker föräldrarna osäkerhet och oro och vet inte hur de ska reagera på ungdomarnas stil. Artikelförfattaren till ”*hjälp – mitt barn är emo*” skriver i sin inledning att ”Vuxna glömmer att de själva klätt sig som mods, raggare, hippie, hårdrockare eller panda på 1980- eller 1990-talet”.

Vad är det då som väcker dessa starka reaktioner hos föräldrarna? Föräldern till den 14-åriga sonen verkar oroas för att sonen ska börja sminka sig. Vi undrar om det här kan ha att göra med att sminkning avviker mot det stereotypa ”killidealet” som finns i samhället idag. Även hos föräldern till dottern tycker vi oss kunna ana en oro över att dottern går emot det mer mjuka ”tjejidealet”, med kommentaren att dotter ser så tuff ut och att hon inte känner igen henne längre (jfr. Becker 2006).

I artikeln ”*En klädstil där allt går i svart*” i Östran 090228 förklarar den intervjuade vad hon tror är hennes mammas åsikter: ”- Egentligen tycker nog mamma att jag ska vara lite mer tjejig. Men hon har alltid stöttat mig och sagt emot när folk har sagt något dumt”

Precis som punkarnas androgynitet (se Lalander & Johansson 2007) så är medias beskrivning av emo-ungdomarnas utseende relativt könslös. Klädstilen, frisyren och (kajal)sminkningen är väldigt lika för båda tjejer och killar. Detta kan i sig vara provocerande:

”En annan vanlig fördom är att emosar är bögar, och det har ju inget samband. Många sminkar sig för att uttrycka sin stil, och det kan uppfattas som feminint när killar sminkar sig, säger X” (”*Alexander är stolt över att vara emo*” i Dalarnas tidningar 080407).

I artikeln ”*är ditt barn emo?*” i Aftonbladet 080821 svarar den intervjuade tjejen så här på frågan om vad som är attraktivt på en kille?:

”Killar som sminkar sig, men de ska sminka sig snyggt. Han ska vara rätt smalt byggd, men mest handlar det om personligheten”.

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

Både killar och tjejer verkar också ha lätt för att visa sina känslor:

”Samtidigt umgås de verkligen med varandra. Det är mycket känslor. De kramas, pussas och gråter” (*”Utsatt grupp samlas på emotrappan i Nordstan” i GP 090315*)

Likheten mellan tjejernas och killarnas utseende och beteende kan ses som ett brott mot den ”normala” heteronormativa kläd/utseendekoden i samhället. Stilen sticker ut och kräver uppmärksamhet. Kanske skapas irritation både av det faktum att ungdomarna väljer att sticka ut på detta sätt och att deras kläder och utseende många gånger är androgynt. Att inte med säkerhet kunna bestämma en persons kön (på håll) kan upplevas som irriterande och provocerande (jfr. Becker 2006).

I Mexiko har påhopp mot subkulturen sett ut bland annat så här:

”En kille skriver att ”emos tar alla tjejer för de låtsas vara så söta” och den åsikten destilleras i andra videos som ligger på YouTube. Där framställs emo-killar som feminina, töntiga, veka, makade och konstlade. ”Hej culeros (en nedsättande mexikansk term för homosexuella)... Vilka är dessa emos, dessa abnormt asexuella vars punkulor inte ens har trillat ned, dessa bögar som gråter likt flickor?” lyder speakertexten till en video, i vilket det rullar bilder på tonåringar med sneda luggar och tajta T-tröjor. Klassisk homofobi, med andra ord” (*”Våldsvåg mot mexikanska emo-kids” i ETC.se 080414*).

Musiken handlar mycket om känslor och därigenom kan man tänka sig att dessa ungdomar pratar och fokuserar mer på känslor än vad andra grupper kanske gör. Musikens texter är viktiga och då man umgås mycket kring musiken så blir känslorna centrala. Dessutom kan man tänka sig att den ålder som de flesta intervjuade ungdomarna har (13-21 år) är en känslig tid med exempelvis identitetssökande och kärleksbekymmer. Att dessa ungdomar visar sina känslor öppet kan ses som avvikande i jämförelse med andra grupper.

Det vi kan läsa i media om ungdomarnas sexualitet är att dom är mer öppna för det som är ”annorlunda”:

”Många emosar är antingen bi- eller homosexuella (journalistens påstående) – Vissa som inte vågat komma ut tidigare kanske gör det när de blir emo, vi är mer accepterande och dömer inte människor som är alternativa” (*”Sanningen bakom emo” i Sydsvenskan 081227*).

”Det ryktas att alla emo är bisexuella eller homosexuella. Det har inget med emo att göra. Men emo kanske har lättare än andra att ta emot kärlek från vilket kön som helst, alltså att de bara bryr sig om

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

kärleken. Men det har absolut inget med emo att göra om hur ens läggning är”(”*Sluta håna emo*” i Aftonbladet 070919).

Denna ungdomsgrupp avviker redan från normen (jfr. Becker 2006), kanske är de därför inte så rädda att bli utpekade som bi- eller homosexuella? Det ska dock påpekas att det främst är den manliga sexualiteten som har diskuterats, kan detta ha att göra med att det är mer accepterat att tjejer visar varandra kärlek (kramar, pussar etc.). När killar gör samma sak tolkar vi kanske främst beteendet som sexuellt. Detta är något som även fältgruppen tar upp i sin rapport (Skogholm & Javaherinasab 2009), där de märkt av en negativ reaktion om killar står och pussas offentligt.

5.3 ”Emo-kids skär sig, det är så man känner igen dem” - Om psykiskt mående

I de artiklar vi har granskat tas det upp att subkulturen ofta sammankopplas med självskaðebeteende. Både artikelförfattarna och de intervjuade ungdomarna verkar överens om att detta är en allmän uppfattning om gruppen. De beskrivs som deprimerade, ledsna ungdomar med självmordstankar och självskaðebeteende. Denna bild av ungdomarna förstärks genom att de intervjuade ungdomarna med få undantag får bemöta dessa påståenden, även om de själva hävdar att de inte själva har detta beteende. Att ständigt upprepa dessa påståenden gör att de etsar sig fast hos läsaren och att de föreställningar/diskurser som redan finns reproduceras (Winther Jörgensen & Phillips (2000):

”Fördomen är att om man lyssnar på emo så är man fattig, smutsig, deprimerad och skär sig själv. Det är inte sant! Alla jag har träffat är jättesociala och trevliga” (”*Fast för fashioncore*” i SvD 070413).

”Alla tror att alla emos skär sig, gråter och vill dö, men vi är ett glatt folk, säger X” (”*Är ditt barn emo?*” i Aftonbladet 080821).

”Det är inte så att vi som lyssnar på Emo samlas på Plattan, sätter oss ner i en ring och skär oss i armarna när vi träffas. Med den bilden verkar stora delar av samhället ha” (”*Sluta hacka på Emo*” City Stockholm 080513).

I artikeln ”*Att skära sig har blivit modernt*” (Kungälvsposten 080325) menar fyra gymnasiekillar att det blivit modernt att både skära sig och att vara emo. De menar att det till viss del kan bero på att man vill ha uppmärksamhet och synas, men att det också finns en stor press på dagens ungdomar att vara populära och duktiga.

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

Ett annat exempel på detta är artikeln *”En klädstil där allt går i svart”* i Östran 090228 där journalisten tar upp ämnet ”psykiskt mående” hela fyra gånger i samma artikel:

1. ”Det leder till missförstånd, eftersom många tror att alla som klär sig fashioncore och gillar emo är deprimerade och skär sig i armarna. De tror att jag är sån och säger att jag är äcklig, säger X.”
2. ”När man säger emo tänker alla på låtar som är deppiga och om livet är en pina men det kan lika gärna handla om stark kärlek, säger X”
3. ”Musikgrenens ofta känslolösa och många gånger svårmodiga låttexter missuppfattas som en deprimerad, självdestruktiv livsstil.”
4. ”Många tror att bara för man klär sig fashioncore är man deprimerad och skär sig i armarna, säger X” (Vår numrering).

Den intervjuade tjejen i artikeln säger själv att hon inte stämmer in på denna beskrivning av emos. Trots detta upprepar artikelförfattaren temat dåligt psykiskt mående fyra gånger i den korta artikeln. På detta sätt befästs redan färdiga föreställningar om gruppen, och artikeln blir en återupprepning av redan existerande fördomar/diskurser (Winther Jörgensen & Phillips 2000). I artikeln *”Emo – vad är det?”* (Kristianstadsbladet 070411) skriver författaren själv att våra föreställningar om att emos bland annat skär sig i armarna är en ”helt missvisande bild, ofta underblåst av media”.

”Många har uppfattningen att de som är ”emo” är självmordsbenägna, ledsna och skär sig. Men så är det inte, säger X. Det är bara en uppfattning som människor skapar och så är det med allt som inte passar inom det ”normala”. Men om ingen vågar sticka ut och ha en egen stil så kommer världen att se väldigt ensidig och tråkig ut. Dåligt kan vem som helst må och det behöver inte synas utanpå eller bero på vilken musikstil man har. X är en glad tjej och raka motsatsen till den förutfattade beskrivningen folk har om emo” (*”Hjälp – mitt barn är ”emo”!*” i Helahälsingland 081126).

”Den största fördomen är att många tror att vi skär oss i handlederna, är deprimerade hela tiden och vill ta livet av oss själva. De flesta som skär sig är faktiskt ”vanliga” människor med ”vanliga” kläder, så det har inget med att vara emo att göra. Efter att ha träffat ”emocore-träffens drottning” X kan vi nog konstatera att det inte alls är ett ”krav” att vara deprimerad när man är emo. Hon besitter en sällan skådad sprallighet och är väldigt social” (*”Evelina krossar fördomar om emokulturen”* i Sundsvalls tidning 081114).

Det är intressant hur journalisterna här använder sig av beskrivningar som står i motsats till varandra. Antingen är ungdomarna deprimerade och självmordsbenägna eller är de glada, spralliga och väldigt sociala. Frågan blir då om dessa ungdomar måste vara glada hela tiden för att inte bekräfta fördomarna om dem som ledsna och deprimerade. Båda beteendena känns väldigt extrema och verkligheten ser ju ändå ut så att alla människor både är ledsna och glada. Finns det utrymme för dessa ungdomar att vara ledsna eller har denna möjlighet berövats dem

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

om de vill bestrida de rådande föreställningarna som finns om dem? Man kan också undra om denna sprallighet och glädje hjälper – kanske ser vi det bara som ett desperat försök att dölja deras riktiga jag. I så fall blir glädjen bara ett tecken på motsatsen – (dold) nedstämdhet. En annan relevant fundering är huruvida rapporteringen om självskadebeteende står i proportion till det faktiska antalet ungdomar som har dessa problem?

Det blir svårt för ungdomarna att förhålla sig till påståendena om deras psykiska hälsa. Även om ungdomarna motsätter sig kopplingen mellan sig själva och depression och självskadebeteende, så finns det de som mår dåligt psykiskt:

”Samtidigt medger hon att det finns ett samband mellan musiken, framtoningen och hur de mår. – Jag tror att det är svårt att hålla kvar leendet och färgerna i sig om man mår dåligt. Då lyssnar man heller inte på Britney Spears” och ”det har inte de problem som andra ungdomar har, det som samhället brukar reagera på. Däremot kan de ha väldigt stora problem inom sig” (*”Utsatt grupp samlas på emotrappan i Nordstan”* i GP 090315).

Författaren Sofia Åkerman har levt med självskadebeteende under många år, hon är nu fri från det och har skrivit en bok om sina upplevelser. Hon säger i en intervju i Dalademokraten 080922 att:

”Det finns en musikstil som heter emo (Syftar emotional hardcore) och det finns folk som tror att tjejer skadar sig för att vara en del av emostilen. Jag tror istället att folk som tilltalas av emo dras till tänkvärda och känslösa texter och att gruppen människor som dras till sådan musik löper större risk för självskadebeteende och psykiska problem” (*”Hon talar om Zebrafläckor – Sofia Åkerman har erfarenheter från mörka år”* i Dalademokraten 080922).

Ungdomarna vill inte reproducera bilden av en avvikande grupp som skär sig, därför påpekar de i intervjuerna att denna beskrivning inte stämmer in på de själva eller deras kompisar. Samtidigt finns det ungdomar i denna grupp (precis som i resten av samhället) som faktiskt skär sig. Hur ska man då göra för att inte generalisera detta beteende till hela subkulturen? Om journalisterna valt att beskriva dessa ungdomar på ett annat sätt, i mer positiva ordalag, hade kanske våra föreställningar om gruppen sett annorlunda ut (jfr. Winther Jörgensen & Phillips 2000). Ett exempel är en tjej som börjar prata om sitt hästintresse, men där journalisten inte går vidare på detta spår (*”En klädstil där allt går i svart”* i Östran 090228).

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

SvD (080603 *”Fans i emo-protest mot tidning”*) och Helsingborgs dagblad (080530 *”Demonstration för emo i London”*) rapporterar om att EMO-bandet My Chemical Romance har i media anklagats för att vara en självmordskult, efter att ett trettonårigt fans tagit livet av sig i England. Som protest mot medias anklagelser demonstrerade ett gäng ungdomar i London till försvar för sin EMO-kultur.

Tvärtemot detta menar Lotta Ennart på Fryshuset (i City Stockholm 080513 *”Sluta hacka på Emo”*) att *”många ser Emo-musiken som ett hjälpmedel i livet för att komma från ett destruktivt beteende”*.

Redan 070410 skrev Sydsvenskan artikeln *”Tar ansvar med musikalisk terapi till fansen”* där My Chemical Romance-sångaren Gerard Way får bemöta anklagelserna om att *”lättsinnigt förleda ungdomen och driva fansen att skära sig”*. Han menar att han är medveten om sin roll som förebild och talesman för en ung generation:

”Vi hade inte kunnat välja bort den här rollen och ansvaret, säger han. Om vi backat hade något annat band som inte har samma positiva livssyn tagit vår plats, ett band som har mindre upplyftande saker att säga – eller inte någonting alls. Det är en sak att erkänna vilshenheten som unga människor lever med, en annan sak att se sig tvingad att komma med svar och lösningar. Men det gör vi faktiskt inte. Jag tror inte vi har några svar. Men vi existerar, vi är ett exempel, vi säger att vi har gått igenom samma saker och minns hur det var. Vi försöker ge publiken något som är andligt och intellektuellt vackert, erbjuder terapi. Det är allt”.

Han förklarar hur kopplingen mellan subkulturen och självskadebeteende har kommit till:

”- Det började som ett skämt: ”emo-kids skär sig, det är så man känner igen dem”. Snart nådde skämtet fel människor, folk som inte begrep ironin och som var rädda för sådant de inte förstod. Unga människor med bristande självkänsla lyssnar på alla sorters musik, men eftersom vi erkänner dem så lyssnar de kanske i större utsträckning på oss”.

5.4 ”Jävla emo”och ”Kill the emos” - Om mobbning och trakasserier

I Aftonbladet 080322 kan vi i artikeln *”Emokids attackerade i Mexiko och Chile”* läsa hur 800 personer med andra musikstilar demonstrerade mot emo. Detta resulterade i våldsamma attacker mot emo-ungdomarna, som i sin tur svarade med fredsmarscher mot våldet. Detta tas även upp i ETC.se 080414 *”Våg av ungdomsvåld i Mexiko”* där man ser källan till våldsamheterna i en känd videopresentatörs uttalande att *”emo suger”*, något som han senare (men för sent) tog tillbaka. Punkare, hårdrockare och gother misshandlade tre emos under en

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

konserter. I Mexiko har polisen tvingats inrätta fredade zoner för emos. Vidare i artikeln redogör journalisten för Gilberto Rincón (ordförande för Rådet mot diskriminering) uttalande om att en ”liten, excentrisk, identifierbar grupp är ett lätt mål när det kommer till stigmatisering och diskriminering”.

Gerardo Hernández som är borgmästare i Guanajuato sa i ett uttalande att emo var en urban skönhetsfläck och motsatte sig att emos skulle vistas i centrum. Han menar att emos skadar stadens rykte och att ungdomarna därför får samlas på någon annan plats.

”I våras startade en motreaktion mot emosar i Mexico, så kallad emo bashing, vilket kan översättas med emomisshandel. Tydligt blir vissa så provocerade av emokulturen att de går ut på gatorna för att slå ner emosar under parollen ”Kill the emos”. (*”Sanningen bakom emo”* i Sydsvenskan 081227). En annan händelse är: ”National Emo Kid Beatdown Day, en årlig dag som instiftas i USA för att mobba anhängare av den oerhört populära subkulturen emo.” (*”Emofasen käbblar visserligen om vad som är äkta precis som alla subkulturer gjort sedan sextiotalet”* i DN 071108).

Ett annat land som har reagerat stort på emo är Ryssland, Sydsvenskan skriver följande notis:

”Rysslands regering vill förbjuda emo- och gothmusik, enligt ett lagförslag som förra månaden diskuterades i ett parlamentsutskott och som The Moscow Times tagit del av. I slutet av året väntas lagen träda i kraft. Igor Ponkin, en av författarna, säger till tidningen att emo är en ”farlig tonårstrend”, ett uttryck för ”andlig och etisk kris” och att musiken hotar den nationella stabiliteten. Lagen ska inte bara reglera websidor med emo- och gothinnehåll, utan också förbjuda ”emo-klädsel” i skolan”. (*”Emo förbjuds i Ryssland”* i Sydsvenskan 080729).

Både i Ryssland och i Mexiko har makthavare gått hårt åt subkulturen. På detta vis förstärker man bilden av ungdomsgruppen som avvikande (jfr. Becker 2006). Att makthavarna går in med förslag att förbjuda emo visar på att maktförhållandena mellan dessa två grupper är oerhört ojämnt. Det verkar råda stor oro över en grupp människor som i alla fall i svensk media har beskrivits som en fredlig och introvert grupp.

I Sverige planerades slagsmål där emo-ungdomar skulle slås ner vid Emotrappan i Göteborg. Om detta kan vi läsa i *”Ungdomar planerade slagsmål via sms”* i Aftonbladet 090321 och *”Planerat slagsmål hejdades”* i GP samma datum. Det blev inget av bråket då polisen fått reda på planerna och kunde därför i samverkan med socialtjänsten förhindra bråket. Att Sverige skulle få samma utveckling som bland annat i Mexico, Chile och Ryssland kan man bara spekulera i men i slutet av denna artikel signalerar ett varningstecken:

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

”Om ungdomarna ser att polisen kommer så blir det inget bråk. Frågan är vad som händer den gången vi inte får reda på att det är på gång, säger Maria Hübinette” (Maria Hübinette är inre befäl på polisområdet City.) (*”Planerat slagsmål hejdades”* i GP 090321).

Även på individnivå rapporterar media om hur ungdomarna blir trakasserade:

”Jag har blivit så nertryckt och mobbad just för hur jag ser ut. Vissa gånger har jag varit tvungen att springa för att folk inte skulle få fast mig. Det känns så kränkande och hemskt att få utstå något sådant som jag har varit med om. Folk skriker saker, kastar grejer efter en och behandlar en som skit fastän man varken sagt eller gjort något, säger X” (*”Evelina krossar fördomar om emokulturen”* i Sundsvalls tidning 081114).

”Folk i min ålder ropar: ”Emo, gå hem och skär dig!” Och vuxna stirrar väldigt mycket. Många har läst Berny Pålssons bok ”Vingklippt ängel” och tror att alla som lyssnar på emo-musik skär sig” (*”Har du koll på stilen?”* i Aftonbladet 080125).

Något som flera av ungdomarna har fått höra är ”jävla emo!”. I artikel ”*Är ditt barn emo?*” i Aftonbladet 080821 säger den intervjuade tjejen att ”Det räcker att man går ut så skriker någon ”var köper du dina rakblad?”.” Många av de intervjuade ungdomarna tycker att emo blivit ett skällsord:

”Man borde kunna gå på stan utan att folk ska behöva skrika emo efter en” uttrycker debattören och menar att det är bra att det finns människor i samhället som sticker ut från mängden (*”Sluta håna emo”* i Aftonbladet 070919).

Genom verbala trakasserier i det offentliga ger man signaler om att mobbning av denna grupp är okej. Den bild vi får av media är i alla fall inte att någon i omgivningen säger emot eller protesterar mot dessa trakasserier. Det vanligaste verkar vara att mobbningen utförs i grupp. Att i grupp utpeka och kategorisera en annan grupp som avvikande kan vara stärkande för den egna grupp känslan (Becker 2006). Kanske kan det också handla om att ungdomarna i en grupp vill imponera på sina kompisar genom att vara tuffa och skrika ut skällsord mot de i omgivningen som är ”annorlunda”. Förmodligen är det en blandning av många faktorer som gör att ungdomar behandlar varandra på detta sätt.

Att få uttrycka sin identitet med hjälp av utseendet är, trots trakasserier, en viktig sak för ungdomarna:

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

”Jag har flera kompisar som slutat klä sig så här, på grund av att flera reagerar så på stilen. Vissa dagar tänker jag ”jag lägger av och drar på mig en rosa tröja och mjukisbyxor och ler mot hela världen”. Men jag skulle må mer dåligt av att låtsas vara någon annan än jag är. Jag trivs så här” (*”En klädstil där allt går i svart”* i Östran 090228).

”Trots trakasserier tycker X och många andra att det är värt det. Den yttre stilen är viktig, eftersom man vill uttrycka vilken musik man lyssnar på. Det är något man gärna står för, tycker X.” (*”Alexander är stolt över att vara emo”* i Dalarnas Tidningar 080407)

Varför blir omgivningen så provocerade av denna subkultur: Det finns nog lika många svar på detta som människor som blir provocerade, här är några citat där detta diskuteras:

”Skaffa dig andra kläder” eller ”jävla emo” för jag höra ibland. ”Emo” är egentligen ett ord för personer som är lite åt goth-hållet, som brukar skära sig. Men jag är inte det. De som skriker det vet nog inte riktigt vad det betyder. De är vana vid att folk ser ut som alla andra. Vi stör dem. Men det går inte att undvika, någon stör sig alltid på en, hur man än gör” (*”Moa gör revolt med utseendet: ”Jag vill sticka ut och reta folk”.*” i Pressens Mediaservice 070921)

”För av någon anledning verkar många ha problem med den här subkulturen, kanske för att allt nytt är svårt och allt man inte känner till är konstigt” (*”Sanningen bakom emo”* i Sydsvenskan 081227).

I artikeln *”Emo: hånade slagna och gulliga”* i Metro 080611 så skriver artikelförfattaren att:

”Sverige Radios P3 kom tidigare fram till att emofobin bottnar i ”homofobi, klasshat och nöjeselitens avsky av dålig musik”.

Kan det vara så enkelt att vi människor behöver någon att se ner på? Det avvikande är konstigt, skrämmande, och utanför vår kontroll. Genom att nedvärdera andra förhöjer man sig själv, genom att definiera andra som avvikare är man själv ”normal” (jfr. Becker 2006):

”Ingen vet riktigt varför, men några teorier är att de utmanar den mexikanske machokulturen genom sin androgynitet, att en del punkare anser att emosarna kopierat deras identitet eller så handlar det helt enkelt om att emosar inte kan försvara sig själva, eftersom de ofta är unga och fredliga” (*”Sanningen bakom emo”* i Sydsvenskan 081227).

”Emos är enligt dem också uppmärksamhetstjuvar, fast på ett annat sätt än fjortisar och de är inte lika störande. – Jag ser inget störande i att de är så, men folk tycker väl typ att det är roligt att klanka ner på dem, säger X. – det blir väl en irritation för att de också stjälar uppmärksamhet, säger Y” (*”Nya Stilbegrepp”* i Sigtunabygden.se 090203).

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

”Varför tror du att just ”emo” har blivit så provocerande (journalistens fråga)? – För att det finns ett destruktivt beteende och många är låtsassjuka bara för att följa trenden, fast det finns sådana som mår dåligt på riktigt” (*”Emo: hånade slagna och gulliga.”* i Metro 080611).

Om en grupp utmålas som avvikande från normen kommer de med all sannolikhet att drabbas av vissa sanktioner från det övriga samhället (jfr. Becker 2006). I detta fallet handlar det bland annat om att i media bli utmålad som avvikande, att utsättas för trakasserier (verbala och fysiska), folk som tittar snett, förbud (i Mexiko och Ryssland) och som en tjej säger ”man kommer inte så långt med att se ut som ett emo, blir uttittad och kan inte söka jobb” (*”Emo: hånade slagna och gulliga.”* i Metro 080611).

5.5 ”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” Om självdefinitioner

”Istället för musik har emo blivit ett skällsord i skolan och på stan. Det är något som slängs efter dem som sticker ut. Ordet är som bög. Det är inga som kallar sig själva emo. Det blir som en norm, ett fack man trycks in i, säger X” (*”Utsatt grupp samlas på emotrappan i Nordstan”* i GP 090315).

X uttrycker sig liknade när hon intervjuas i *”har du koll på stilen?”* i Aftonbladet 080125 om sin stil fashioncore. Hon vill inte själv kalla sig för emo men menar att hon har fått den stämpeln av omgivning.

Att begreppet emo har kopplats ihop med självdestruktivitet har gjort att många av både musikbanden och ungdomarna inte vill kalla sig själva för emo. När utomstående kallar ungdomarna för emo vet de inte om de ska ta det som en förolämpning eller inte.

En annan anledning som vi kan utläsa är att ungdomarna inte vill tillhöra någon grupptillhörighet alls. De ser sig själva som individualistiska människor som placeras in i någon norm eller fack.

”Trots att emo varit en av de senaste årens starkaste rocktrender tycks vare sig artister eller fans vilja kännas vid genren. Ordet kommer från emocore, emotional hardcore, och har blivit ett samlingsord för allvarsmättad, ofta teatralisk, rockmusik som appellerar till ungdomar” (*”Emostämpel rör upp känslor”* i SvD 080226).

MCR svarar på journalistens fråga om de själva ser sig som ett ”emoband”:

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

”Men folk måste förstå är att vi föddes i opposition mot allt som uppfattas som emo. Vi nekades spelningar för att vi inte var emo tillräckligt. Så när vi nu kallas emo av folk som använder det som skällord blir vi förolämpade.” (*”Tar ansvar med musikalisk terapi till fansen”* i Sydsvenskan 070410)

Däremot är det okej om ungdomarna inbördes kallar varandra emo. Detta förklarar de intervjuade i artikeln *”sanningen bakom emo”* i Sydsvenskan 081227:

”X är emo. Precis som resten av klungan. Eller, just benämningen emo är lite vanskelig. Det är ungefär som med blatte eller bög, när de kallar sig själva och varandra för emo är det okej, men när utomstående gör det är det svårt att veta om det är en förolämpning eller inte.”

I artikeln *”Alexander är stolt över att vara emo”* i Dalarnas tidningar 080407 skriver författaren att: ”Själv är han alternativ med influenser från emo-kulturen”.

I artikeln *”Emo: Hånade, slagna och gulliga”* i Metro 080611 intervjuas två tjejer som inte vill definiera sig som emo, men där en kallar sig för J-rockare (lyssnar på japansk rock).

Journalisten kontrarar med frågan:

”Men du inser att folk som ser sig och dina kompisar tänker ”emo”? - Ja, folk skriker ju det efter en både i skolan och på gatan. Ibland blir jag lite sur men det är bara för att det kopplas till folk som skär sig.”

En artikel som avviker är *”Sportlov på emotrappan”* i Punk SE Göteborg 080215 där journalisten skriver att de tre tjejer som hon har intervjuat kallar sig själva för emo, utan vidare diskussion.

Den intervjuade i *”är ditt barn emo?”* i Aftonbladet 080821 kallar sig för emo, men vill förändra synen på emos: ”alla tror att alla emos skär sig, gråter och vill dö, men vi är ett glatt folk”. Senare i artikeln står att läsa:

”Emo ger mig gemenskap. Man får så härliga vänner och emos är snyggare än de flesta andra. Vi gillar festivaler och att ha kul”

I nästa artikel tas komplexiteten kring definitionen om emo upp:

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

”Enligt vissa kan man inte alls vara emo eftersom det bara är en musikstil. Många nekar till att de är emo, som om det vore en anklagelse. Men de som har samlats på torget skäms inte för att kalla sig för emo. De flesta av dem är medlemmar på en Internetsajt just för emosar.”
(*”Evelina krossar fördomar om emokulturen”* i Sundsvalls tidning 081114).

En journalist skriver om stilen fashioncore, där en av de intervjuade kallar sig för fashioncore, men tillägger:

”Jag gör det bara för det är så jobbigt att förklara annars. Jag är ju egentligen emot fashioncore, säger X, som, på hardcoremanér är så såväl vegetarian som absolutist” (*”Fast för Fashioncore”* i Svenska dagbladet 070927).

En tjej menar att hon blir kallad emo när hon går på stan, men motsätter sig själv definitionen. Journalisten skriver följande om hennes stil:

”X, 13 år, vill gärna sticka ut.- Om folk frågar vad jag har för stil så är det svårt att svara. Det är fånigt att sätta in i fack. Jag tar det jag gillar från olika stilar. Huvudsaken är att jag gillar mig själv. Jag tillhör väl de alternativa, säger hon” (*”Moa gör revolt med utseendet: ”Jag vill sticka ut och reta folk”.*” i Pressens Mediaservice 070921).

En central fråga blir vem som har makten att definiera begreppet emo? Det finns vissa föreställningar om gruppen i vårt samhälle, föreställningar som säkert bygger på ”information” från olika håll. Bilden av gruppen målas upp i media och reproduceras ständigt genom artiklar (Winther Jörgensen & Phillips 2000). Att maktförhållandet är ojämnt blir tydligt när ungdomarna inte får definiera sig själva, istället får de ständigt slåss mot den givna definitionen av dem. Deras egen definition av emo är i stort att det endast är en musikstil och att det inte har något med de negativa egenskaperna som tillskrivs dem i bland annat svensk tidningspress att göra. Men ungdomarnas protester mot dessa definitioner blir i artiklarna närmast ett tomt eko som ingen tar på allvar. Kanske tänker vi - ”jaja men så säger de bara”. Det vi redan har bestämt oss för gällande egenskaperna hos en grupp är svårt att omstrukturera.

Vi menar också att de journalister som skrivit artiklarna många gånger inte tar denna ungdomsgrupp riktigt på allvar och att deras ”fyndiga” språk bara ytterligare förstärker de rådande föreställningar/diskurser som finns om gruppen.

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

6. SLUTDISKUSSION

6.1 Sammanfattning av resultaten

Vårt syfte har alltså varit att belysa hur svensk dagspress gestaltar och framställer den grupp som de benämner som emo. Våra frågeställningar har varit a) vilka attribut utmålar media som typiska för denna subkultur? b) hur gestaltar media de reaktioner som denna subkultur får från omgivningen? samt c) hur förhåller sig media till hur ungdomarna i denna grupp vill definiera sig själva?

Det vi tycker oss se i artiklarna är att man lyfter fram vissa egenskaper hos gruppen (kläder, utseende, psykiskt mående) och låter dessa karaktärisera gruppen. Få nyanser förekommer i texten. Vidare beskriver man gruppen som mobbad och trakasserad. Artikelförfattarna tar inte heller någon större hänsyn till att ungdomarna motsätter sig de föreställningar (främst om psykiskt mående) som finns om gruppen och gruppmedlemmarna. Sammanfattningsvis uppfattar vi media som en stor maktfaktor när det gäller att beskriva, definiera och kategorisera denna ungdomsgrupp. I det följande ska vi fördjupa oss lite i dessa resultat.

6.1 a) Media och rädslan för det okända

När en avvikarkarriär (Becker 2006) väl har inletts finns det en risk att det avvikande beteendet eskalerar. Detta kan skapa en osäkerhet hos omgivningen som inte riktigt vet hur individen/gruppen kommer att bete sig. Hur hanterar media denna rädsla för det okända? Svaret blir nog att de många gånger snabbt försöker kategorisera det okända och tillskriva det vissa egenskaper (i vårt fall betonar man musiken, kläderna och det psykiska måendet). På detta sätt skiljer man det okända/avvikande från det kända/normala, ett ”vi” och ett ”dom” har identifierats vilket underlättar och tydliggör roller och maktförhållanden.

I jämförelse med andra grupperingar som är utåtagerande och tar ställning för eller emot någon samhällsföreteelse (exempelvis djurrättsaktivister, husockupanter och politiska organisationer), utmålar media gruppen ”emo” som lugna och fredliga utåt sett. Istället målas bilden upp av ungdomar som vänder ångest, ilska, rädsla etc. mot sig själva, vilket kan ta sig uttryck i självskadebeteende. Även om detta inte stör samhällsordningen på samma konkreta sätt som exempelvis vandalisering, stör det våra föreställningar om vad som är normalt och acceptabelt beteende gällande hur vi ska behandla vår kropp. Det finns givetvis andra

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

beteenden som också är skadliga för den mänskliga kroppen (exempelvis fetma, rökning och ätstörningar), men dessa beteenden har med tiden, utbredningen och den mediala uppmärksamheten blivit mer socialt accepterade.

Ju svårare en sak är att förstå, desto mer hotande blir den. Kanske har vi svårare att förstå hur man kan skära sig i sin egen kropp än att man exempelvis släpper ut minkar eller slår sönder skyltfönster. Sådant beteende ifrågasätter de beteendenormer som vi tycker är de rätta och som vi därför tar för givna. I extremfallet skulle man kunna tänka sig ”den etiska och andliga kris” och hot mot ”den nationella stabiliteten” som man befارar i Ryssland (*”Emo förbjuds i Ryssland”* i Sydsvenskan 080729). Vår rädsla för det okända är i grunden den samma, sedan skiljer sig det från samhälle till samhälle var gränsen går för vad som är att ses som ett avvikande beteendet och hur rädslan för det främmande hanteras. Det ryska samhället skiljer sig i detta avseende avsevärt från det svenska samhället.

6.1 b) Media om omgivningens reaktioner

Media rapporterar om den mobbning och de trakasserier som denna ungdomsgrupp utsätts för från omgivningen. Gruppen beskrivs som bland annat som ”svaga”, fredliga och utan förmåga att försvara sig. Att media väljer att skriva om detta ämne kan i sig bidra till att trakasserier förvärras. Det står inte heller något i artiklarna om protester eller andra försök att stävja mobbningen från samhällets sida. Man bör nog också ställa sig frågan om trakasserier verkligen är så pass utbredda som media målar upp det som.

Ungdomsgruppen kan inte heller sällas under någon diskrimineringskategori (såsom kön, sexualitet, religion, etnicitet eller politisk tillhörighet). Detta kan ge journalisterna (och allmänheten) större frihet att uttrycka sig då de inte riskerar att bli anklagade för att diskriminera denna ungdomsgrupp. Man kan undra om den verbala och fysiska diskriminering som ungdomarna får utstå från omgivningen hade kunnat fortgå om det handlat om en annan grupp, som tillhörde en diskrimineringskategori. Hets mot subkultur finns inte, och gruppen är därför i viss mån rättslösa.

6.1 c) Makten att få definiera sig själv

I vårt material blev det tydligt att dessa ungdomar inte besitter makten att få definiera sig själva. Föreställningarna och definitionerna av gruppen florerar redan i tidningarna. Dessa

”Men du inser att folk som ser dig och dina kompisar tänker ”emo”?” – om hur media målar upp bilden av en ungdomsgrupp

definitioner är tyvärr ofta negativt laddade, tydligast när det handlar om det psykiska måendet. Även om artikelförfattarna försöker reda upp detta begrepp och låta ungdomarna själva få uttrycka sin mening misslyckas detta eftersom en kategorisering redan är gjord (exempelvis i rubriken). Istället för att förändra vår syn på denna ungdomsgrupp förstärks de redan rådande föreställningarna/diskurserna. I detta sammanhang kan man fråga sig om författarna verkligen har tänkt igenom vad dessa artiklar kan ge för konsekvenser för den grupp som de beskriver. Omgivningens behov av att kategorisera går alltså före ungdomarnas rätt att definiera sig själva. Avvikelsen har en viktig funktion att fylla när vi ska definiera ”det normala”.

6.2 Avslutande reflektioner

Vår tendens att kategorisera individer och grupper som avvikande får alltså konsekvenser för den aktuella gruppen. Men hur ska man då undvika denna universella mänskliga tendens? Vi behöver ju trots allt ett namn/begrepp för att kunna diskutera ett fenomen. Detta innebär att även ungdomarna i vår uppsats måste få en definition och ett samlingsnamn. Denna definition befästs mer och mer för varje gång den används. Att media trots ungdomarnas protester på detta oproblematiska sätt fortsätter att benämna gruppen som emo, leder till att definitionen och föreställningarna reproduceras.

En förklaring man kan höra till varför vi så ensidigt kategoriserar och dömer individer och grupper är att vi inte har tillräcklig kunskap om dem. Samtidigt så finns ju kunskap i överflöd att inhämta om man vill. Problemet är kanske snarare att vi inte har tid, energi, lust, ork, intresse etc. att fördjupa oss i och använda denna kunskap. När det uppstår för många olika grupper i samhället som vi inte har någon personlig erfarenhet av eller kontakt med så kan enkelspåriga och orättvisa föreställningar om gruppen få styra vår uppfattning av den. Vi kan inte undkomma det faktum att livet blir lättare, tydligare och mer okomplicerat om vi fortsätter att utgå ifrån de enkelspåriga bilder som bland annat media bidrar till att skapa av olika samhällsfenomen.

LITTERATURLISTA

Becker, Howard S (2006/1963). *Utanför. Avvikandets sociologi*. Lund: Arkiv förlag.

Berger, Peter L & Luckmann, Thomas (1998/1966). *Kunskapssociologi. Hur individen uppfattar och formar sin sociala verklighet*. Falun: Wahlström & Widstrand.

Bergström, Göran & Boréus, Kristina 2005. Samhällsvetenskaplig text- och diskursanalys. I Bergström, Göran & Boréus, Kristina red. (2005). *Textens mening och makt. Metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskursanalys*. Lund: Studentlitteratur.

Blomberg, Helena, Kroll Christian, Lundström Tommy & Swärd Hans. Medier och samhällsvetenskap. I Blomberg, Helena, Kroll Christian, Lundström Tommy & Swärd Hans red. (2004). *Sociala problem och socialpolitik i massmedier*. Lund: Studentlitteratur.

Börjesson, Mats & Palmblad, Eva (2007). *Diskursanalys i praktiken*. Liber

Dearing, James W., & Rogers, Everett M. (1992). *Communication Concepts 6: Agenda-Setting*. Thousand Oaks, CA: Sage.

Fornäs, Johan, Lindberg, Ulf & Sernhede, Ove 1994. Normlös, offer, narcissistisk? Ungdomsbilder. I Fornäs, Johan, Lindberg, Ulf & Sernhede, Ove red. (1994). *Ungdomskultur: Identitet och motstånd*. Stockholm: Brutus Östling Bokförlag Symposium.

Gilje, Nils & Grimen, Harald (2007). *Samhällsvetenskapernas förutsättningar*. Göteborg: Daidalos.

Hodgetts, Darrin, Hodgetts, Andrea & Radley, Alan (2006). *Life in the shadow of the media: Imaging street homelessness in London*. *European Journal of Cultural Studies* 2006; 9; 497.
<http://ecs.sagepub.com/cgi/content/abstract/9/4/497>

Jacobsson, Katarina & Meeuwisse, Anna 2006. Fallstudieforskning. I Meeuwisse, Anna, Swärd, Hans, Eliasson-Lappalainen, Rosmari & Jacobsson, Katarina red. (2008). *Forskningsmetodik för socialvetare*. Stockholm: Natur och Kultur.

Jacobsson, Katarina. Meeuwisse, Anna. Kristiansen, Arne & Harrysson, Lars (2008) "Socialhögskolan rekommenderar: Råd och anvisningar för uppsatsarbete". Socialhögskolan: Lund.

Lalander, Philip & Johansson, Thomas (2002). Ungdomsgrupper i teori och praktik. Lund: Studentlitteratur.

May, Tim (2001). *Samhällsvetenskaplig forskning*. Lund: Studentlitteratur.

Ohlsson, Lars B & Swärd, Hans (1994). *Ungdom som samhällsproblem*. Lund: Studentlitteratur.

Sandberg, Helena (2004). *Medier och fetma. En analys a vikt*. Lund: Lund studies in media and communication 8.

Sernhede, Ove (2002). *Alienation is my nation. Hiphop och de unga männens utanförskap i det nya Sverige*. Stockholm: Ordfront förlag.

Skogholm, Christian & Javaherinasab, Gilak (2009) Mimeo. *Jag är inte emo, jag är Emma. Ingen får placera mig i ett fack*. Göteborgs Stad: Fältgruppen city, Social resursförvaltning

Snell, Dave & Hodgetts, Darrin (2007) Heavy Metal, Identity and Social Negotiation of a Community and practice. *Journal of Community & Applied Social Psychology* J. Community Apple. Soc. Psychol., 17:430-445. Published online in Wiley InterScience.

Sohlberg, Peter 2006. Teorier och kunskapsbildning i socialt arbete. I Blom, Björn, Morén, Stefan & Nygren, Lennart (2006). *Kunskap i socialt arbete. Om villkor, processer och användning*. Stockholm: Natur och kultur.

Whinter Jørgensen, Marianne & Phillips, Louise (2000). *Diskursanalys som teori och metod*.
Lund: Studentlitteratur.

Källförteckning av artiklar:

Aftonbladet (080322). *Emokids attackerade i Mexiko och Chile*. Wejbro, Sandra.

Aftonbladet (080125). *Har du koll på stilen*. Ericson, Pernilla.

Aftonbladet (070919). *Sluta håna emo*. Andersson, Jenny.

Aftonbladet (090321). *Ungdomar planerade slagsmål via sms*. Gårdsäter, Emma.

Aftonbladet (080821). *Är ditt barn emo?*. Olkiewicz, Erik.

City Stockholm (080513). *Sluta hacka på Emo*. Ennart, Lotta.

Dalademokraten (080922). *Hon talar om Zebraflickor – Sofia åkerman har erfarenheter från mörka år*. Björklund, Anders.

Dalarnas Tidningar (080407). *Alexander är stolt över att vara emo*. Petersén, Mirja.

DN (071108). *Emofasen kabbalar visserligen om vad som är äkta precis som alla subkulturer gjort sedan sextiotalet*. Strage, Fredrik.

DN (080820). *”Man måste vara på sin vakt hela tiden”*. Nordgren, Malin.

ETC.se (080414) *”Våg av ungdomsvåld i Mexiko”*

Expressen (090320). *Emo, chav eller Partille- Johnny?*. Fredriksson, Anette.

GP (090321). *Planerat slagsmål hejdades*. Björnheden, Hanna.

GP (090315). *Utsatt grupp samlas på emotrappan i Nordstan*. Magnå, Joakim.

Helahälsingland (081126). *Hjälp – mitt barn är ”emo”!*. Oscarsson, Sara.

Helsingborgs Dagblad (080530). *Demonstration för emo i London*. (TT/Spektra).

Helsingborgs Dagblad (090206). *Vad signalerar kläderna?*. Lundquist, Charlotte.

Kristiansbladet (070411). *Emo – vad är det?* Åkersson, Sofia.

Kungälvsposten (080325) *”Att skära sig har blivit modern”*. Hansson Catrin

Metro (080611). *Emo: Hånade, slagna och gulliga*. Forsström, Maria.

Sigtunabygden.se (090203). *Nya Stilbegrepp*. Olsson, Hanna

Sundsvalls tidning (081114). *Evelina krossar fördomar om emokulturen*. (Osignerad artikel).

SvD (070525). *Allt verkar vara emo*. Lokko, Andres.

SvD(080226). *Emostämpeln rör upp känslor*. Svanell, Adam.

SvD (080603). *Fans i emo-protest mot tidning*. (TT/Spektra).

SvD (070413). *Fast för fashioncore*. Damberg, Jenny.

SvD (080205). *Jimmy Eat World skapade subkultur*. Sjöstrand, Johan.

Sydsvenskan (080729). *Emo förbjuds i Ryssland*. (Osignerad notis).

Sydsvenskan (081227). *Sanningen bakom emo*. Berg, Sara.

Sydsvenskan (070410). *Tar ansvar med musikalisk terapi till fansen*. Engström, Håkan.

Sydöstran (070413). *Dubbelnollorna rockar emolutionen vidare*. Kjellgren, Håkan.

Pressens mediaservice (070921). *Moa gör revolt med utseendet: "Jag vill sticka ut och reta folk"*. (Osignerad artikel).

Punk SE Göteborg (080215). *Sportlov på emotrappa*. (Osignerad artikel).

Varbergsposten, (090204). *Emo, goth eller punk*. Zelaya, Maria- Elena.

Östran (090228). *En klädstil där allt går i svart*. Walve, Sofia.